Government Victoria College Magazine

UNIVERSITY LIBRARY
26 SEP. 1945
MADRAS

Government Victoria College Magazine.

Published every January, April, July & October.

EDITORIAL BOARD

M. R. Ry.	S. V. Venkateswara Avl., M. A., Principal	*Chairman.*
,,	M. Sreemanbothar Avl., M.A., L.T.	*Editors.*
,,	P. Kochunni Panikker Avl., M.A., L.T.	
,,	V. Damodaran Nair Avl.	*Sub-Editors.*
	Miss. A. Rosario	

All contributions and books for Review must be addressed to the Editor, and all business communications to the Manager,

GOVT. VICTORIA COLLEGE MAGAZINE,

PALGHAT

Annual Subscription Rs. 2/-. *Single Copy 0-8-0.*

MADRAS

CONTENTS

Page.

1. Kalidasa As Artist
By S. V. Venkateswara. 1

2. Upton Sinclair
By M. Sreemanbother. 14

3. A Defence of Begging
By V. S. Ramaswami. 20

4. My Neighbours
By E. G. Vaidyanathan. 23

5. True Love
By K. Karunakaran Nair. 26

6. Experiments in Free Verse
By A. Kochugovindan. 29

7. The Wonder of Wireless Sight
By K. N. Sundaram. 30

8. The New Outlook of Science
By C. Sukumaran Nair. 35

9. College Notes. 41

10. സനാതന ഗാനം
By Pallath Raman. 45

11. വള്ളത്തോൾ കൃതികൾ
By K. S. Unni. 47

12. ആശാൻ സാഹിത്യം
By V. Raghavankutty Menon. 65

13. Pāndyanagaram (in Sanskrit)
By M. Gopalankutty Menon. 73

Many have one-track minds, they go thro' life in blinkers, having no sense of perspective.

Lord Trent.

Man's freedom is never in being saved troubles, but it is the freedom to take trouble for his own good, to make the trouble an element in his joy.

Tagore.

The service which a national university should render to the country it represents is the preservation of the national language, literature and history.

Lord Sankey.

UNIVERSITY LIBRARY
26.SEP.19[illegible]5
MADRAS

COLLEGE DAY GROUP
(1934—'35).

86315
16555
521:N35
G5
26 SEP 1935
MADRAS

THE

Government Victoria College Magazine.

VOL. 1	JANUARY 1935	NO. 1

KALIDASA AS ARTIST

TASTES differ, but there are laws of literary taste. This is Kalidasa's apology for making his debut as a dramatist: 'The drama appeals to all tastes and temperaments'. It satisfies the appetites of the soul. Even so does Kalidasa. He is pre-eminently the poet of Love. The eternal mystery of the love of man and woman appeals to all. It never stales, on account of its infinite variety. There is a sacredness, a perennial charm and ever-growing freshness about this common-place theme. Its presentation in the *Sakuntala* has given the poet his front rank in the view of Indian and Western critics alike. Scholars have admired in the poet's works a sweet tenderness of feeling, an endearing pathos, and an elevating sense of cosmic unity. Bana describes the effect of the poet's strains as losing oneself in rapture in a floral bower dripping with honey when the spirit blows in Spring.

I

Kalidasa's similes are well-known and oft-quoted, and their number is legion. They are always appropriate, and often go on all fours. "The divine Father and Mother are as inseparable as Spirit (*parama*) and its tenement in time (*parva*). Even them, I invoke for an understanding of the inextricable relationship of Thought and Word!" A simile meta-aesthetical indeed, but how appropriate! Dasaratha was cloyed with the pleasures emptied to the dregs, a life of trivial sensations. His life was ebbing out of the measured God-given span. True to the traditions of

the Raghus, he sought relief in rest and restraint, solitude and serenity. He was just like the flicker of an extinguishing flame: it had burned through the night and sucked up all the oil, had crept up to the very edge of the lamp, and was waiting for the morning breeze to blow it out. Here is a wealth of ideas packed into the narrow compass of a small verse in the shortest of our metres. Nor is the poet behind in the use of the *Utpreksha* (suggestive fancy). To the king came old age, the dreaded envoy of Death. It crept up to the tips of the ears under the guise of grey hair. It whispered unto them that it was high time to see Rama crowned. It said this with bated breath as if from fear that Kaikeyi might overhear and thus spoil the business. A shadow of age was hiding in the hair, and had turned it grey. The *Utpreksha* in these lines does not yield in beauty to the *Upama* in the previous verse.

His word-building is so profound that his phrases immediately gained literary currency. They too have 'sense, shortness and salt' all at once. He carves and polishes thought till it becomes precise, and word till it becomes gem-like. But he never sets his hand to erect a mosaic of tortured phraseology. 'Urvasi is the charming weapon of Mahendra, beating the goddess of Beauty in charms, and decorating the very heavens!' 'Who is beyond the reach of flattery's noose of silk'? 'Quest is full of zest; conquest blunts the edge of pleasure.' 'Royalty has its pains and penalties' 'Adversity brings with it a swarm of evils'. 'Work flows from life'. 'Sweet is pleasure after pain.' 'In him dwell together the eternal opposites—Wealth and Wisdom.' 'Fie! the worthlessness of this brief span of life.' 'May love be its own reward just now, for my friend is wedded to a faithless fellow.' 'She shines in solitary grandeur, her fragile being shorn of jewellery, like the night passing into the starless dawn,' 'While Paurava rules the Earth who dare act immodestly?' 'The body moves forward; but the mind, laughing at control, ever seeks to turn back to her, like the streamers of a flag borne against the breeze'.

Kalidasa's word-painting is illustrated by his description of the Yaksha and his wife in the *Meghasandesa*. The opening

stanza of this poem would appear plain and prosaic on a superficial view. But every compounded phrase in it leads up to the next in a pen-picture of the kind familiar to us in Ariosto's *Orlando Furioso.* Kalidasa seems to say: some Yaksha is my hero; look at him, down-cast and dejected, torn from his sweetheart for culpable negligence at the task ill done. His master's wrath has doomed him to spend the rains in loneliness and exile. Restless he wanders in the forest glade. The shady glens yield him no coolness or comfort; nor the plunges in the mountain rills to whose rippling Sita laughed and lived; nor the lapping of the stream on the dipping boughs. Rama is his sole stay and consolation. The Yaksha has to purge and purify his soul by a hard life of lofty discipline.

In the description of the Yaksha's wife one stanza is devoted to her prettiness, but several stanzas describe her meek charm and unaffected grace, beggaring the later description of Alcina. Answering to this is the delineation of Malavika. She has ruby lips and love-darting eyes. Her face is of the autumnal moon, and her bust is moulded in elegance and carved in curves of grace. Her bosom plays on the flimsy base of a slender waist, set off against the elephantine movements of the heavy hips. Her fingers are long, rosy and serpentine. Her dance expresses the surge of life from her innate loveliness. The spectator has his senses whipped by her language of signs and eloquent eyes. Her ineffable curtsies and unspoken hints steep his charmed fancy in daintiness and delight. He sees before him all the Graces at once running at the ring of pleasure. One would suppose that Kalidasa had before him master-pieces of art and literature like Titian's Flora, Lessing's Laocoon or Keats' Isabella.

The confluence of the sparkling waters of the broad Ganges and the blue winding waves of the Jumna supplies sweet illusions to the poet's fancy. "Somewhere the flow is sluggish and suggests a staff of crystal pearl inlaid with emerald. Sometimes the tidal waves seem to weave a garland of lotuses white and blue. The high waters in places seem to leap to the heavens, like rows of flamingoes in the company of dark-grey geese. Sometimes they flow past the russet rock, looking like lines of paste of sandal and

cedar on the bosom of Mother Earth. Here they look like patches of moon-light dispersed by the moving shades, there we have visions of the sky peeping through the fleecy clouds. Where the Jumna thins into a tiny stream she seems to wind her meandering course like the serpents round the ashy neck and limbs of Siva. Look at this play of the billows of the Jumna which break the sweeping torrent of the Ganges!" In another place the poet describes the spring and neap tides as "the sea and the river exchanging their endearing kisses of reception."

The excursions of his heroes supply Kalidasa with occasions for revealing his sense of perspective. Dushyanta is with his clown in the flying chariot on a hunting excursion. "Mark how distance contributes to the view. That which appeared tiny, as we approach it, assumes dimensions. That which we found cleft in twain by the road appears, on turning back, one continuous expanse, the two sides joined as it were; the undulations of hills and dales are straightened and rectilinear to the eye. The speed of the motion has abolished distance, for nothing is for long either near or far." So much for the glories of observed horizontal motion—the front view, back view and side view. This is as the traveller sees it. Now as to the way in which a flying scene impresses the spectator. Vikrama sees his charoit rushing fast to take a right about turn for commencing a fresh journey. He first sees the rear and blowing before him are driving clouds of dust, pulverised and flying in speed. The chariot now turns and he gets the full view of the wheel. It revolves so fast as to create the mirage of a duplicate set of spokes moving in the intervals of the actual spokes. The chariot turns again and runs towards him. The streamers adorning the heads of the horses wave from side to side so fast that he seems to see a painted picture where they are elongated and motionless. The flag has lost its folds and no longer dangles at the foot of the staff. It looks like an even surface spun-out, rectangular and still. The very rapidity of ceaseless motion creates the illusion of rest with the dimensions exaggerated.

But there is poetic restraint when the journey is for a pious purpose. Dileepa and his queen are wending their way to

Vasishta's hermitage. They mark that the air is fragrant and flower-laden. The balmy wind blows soft and gentle, and warbling music greets the ear. The gazing fawn, the dancing peacock and the clustering cranes delight the eye. Brahmin villages on the way accord religious blessing and reception. The shepherd elders present balls of butter and are asked the names of the trees that line the road. The king whiles away the tedium of the journey by drawing his queen's attention to such and several things. All graphic and truly appropriate, but mark the contrast!

II

The comic instinct appears in a subdued way in scenes of mirth and merry-making in the wild freshness of the flower-scented morning. There is outspoken fun in the frolic and play of the bevy of budding girls, as the shadows lengthen of an evening. They are creatures of the woods and wilds, but they disclose a quick perception of details leavened by mother-wit. Their conversation reveals both salt and soul, quotable fun and idea, which keep the comic sense alive. None of the three girls is an 'Exalted variety' or displays any bustling fluster to escape from life's dull routine. They are attached to their daily duties, such as watering the gardens: 'You have forgotten that you owe me the watering of two of my trees.' Sakuntala is of an ancestrally erotic temperament, but is blissfully unaware of it. She complains of her bodice being tied too light, and her boon companion playfully reminds her that she is rather to blame her own ripening adolescence. When Sakuntala turns for help against a worrying bee, she is counselled to appeal for protection against the ravishing ruffian to the imperial chastiser of wrong-doers. Evidently, the point of Priyamvada's wit is not blunted by the prattle of her tongue. The offending bee must be imprisoned in the lotus (so must the Emperor, the wooer of many, be wedded to one!). It is a life of joyousness and optimism, of the will to live in this world, without a sense of its sordid crowdiness or any ascetic torture of the flesh.

Dushyanta is taken with the naivete of these types of character, real and in the quick; and he paints them with spiritual strength. We have the solid in art when true love at first sight

yields to the thought of the moralist. He convinces himself that his lady-love could not be within the forbidden degrees of matrimony. He has skimmed the cream of sense-love even as the bonnie bee. But the comic spirit prevents him from being driven to the gutters of grossness to slake his thirst, from wounding a woman's virtue and 'keeping it from the air.' The love-making is in the presence of the two companion girls who are taught by very sex instinct to keep it from their elders. His ready wit is seen in his redeeming the 'debt' of Sakuntala by his royal ring. Nor is his subsequent career a rake's progress. One fails to read secrecy in his attitude or a cunning polish in his sentences. Fain would the heroine stay, but hides her bashful love in a sudden impulse to flee away. Their pleasantry and her excuses for staying on are thin disguises through which one easily pries into the heart. Natural humour is not padlocked by self-consciousness, and fluttering trivialites are treated in a gentle fashion. But the lively quick-silver of charming conversation is tinged with the tragic sentiment of a suddenly conceived passion, which is quelled by reciprocal affection and affirmation.

Kalidasa's comic sense is too genial to descend to the spirit of satire, to cast ridicule on human nature. Nor would he sting a character under a semi-caress. even with a moral object, in an ironical vein. In his treatment of his clowns he shows humour of a high order. Heart and mind laugh out at the clown, and he laughs at the world, though not without occasional lights of tragedy in his laughter. Sometimes he is a well of sparkling wit or boisterous fun. Always there is a rosy geniality. These are oases in the wilderness of royal wander-lust, grief or despair. The clown of Vikrama is a 'laughing bald-plate' indeed. He tells his love-mad king: 'I shall devise some means of assuaging your grief. Meantime, pray do not disturb my thoughts by your lamentations.' To him the half-risen lunar orb looks like the broken sphere of a ball of sweets. The comic here, though primed with wit, is capped by the grotesque. It is marred by the barbarity of the senses in the remark of the clown of Dushyanta: 'When a lady is so captivating, ethics must bow down before erotics.'

There are many passages where absurdity blooms to perfection, as in Boccaccio. There are occasional obscenities, as in the last canto of the *Raghuvamsa* and the honey-moon scenes of the *Kumara Sambhava*. But these do not degenerate into wild phantasies as in Aristophanes or in sordid lusts as in Baudelaire. A rake among princes is treated as a prince among rakes, and the conqueror of cupid as being lost in the pleasures of the world of sense. As Keyserling observes, aesthetic perfection belongs to another dimension than moral perfection, and is not rarely at right angles to it. In circles of refined sensuous culture beauty transfigures love. Fanatics of an obtrusive morality have not seldom been cripples in art, for aesthetic culture can grow and flourish on the background of erotic culture. But none of Kalidasa's works countenances an amour with a married woman or a defiance of social etiquette or ethical convention. His poetic gift consists in the senuous perception of the external world, and in a spiritual insight into the recondite recesses of human personality and its inner workings. In the *Meghasandesa* he evolves moral and spiritual lessons out of the language of everyday life; what, to the less thinking mind, appears merely as matter for merriment or meaningless pastime. It is thus the artist transcends the limitations of space and time.

The comic spirit depends largely on the relations of the sexes. And Kalidasa's women have no veils over their faces. They mix with the men and reveal a mental richness and sunlight. They are all educated or cultured. Uma had acquired all the branches of knowledge by education at home. The Yaksha's wife is able to compose songs with letters drawn from her husband's name. Malavika is able to sing and dance, and her self-consciousness tingles to every wave of folded drapery. In Urvasi is planned a perfect beauty uniting the grace of Diana, the rapture of Venus, and the charms of Mercury in the perfumed bosom of the radiant Spring. In her, astuteness and idiosyncracy are in evidence. But the typical girl of Kalidasa is one who is loved or is in love, the nymph of the radiant smile or sidelong glance; unconscious of her charm or innocently conscious of it; with no fluttering fussiness or idea of the Vanity Fair. We

miss women like the Vedic Maitreyi hidden behind philosophical theories, or nuns poring over the Buddha's word by midnight. Nor do we get a Vasantasena full of the intensity of life, scintillating and business-like. Kalidasa's women appeal to the affection as well as to the intellect. His men are honest and shapely, seldom overblown or conceited. There is no falling from virtue or stooping to folly; hence no scope for the higher reaches of comedy, irony or satire. Our poet felt that the spheres of the two sexes are complementary and co-operative, not competitive or conflicting. The woman has her sphere in the home, is queen of the affections, and tells by sweet persuasiveness and non-co-operation, rather than by being naughty or headstrong or adopting masculine ways. We do not have a Portia or a Cordelia, not to speak of a Lady Macbeth or a Shrew to tame. When Kanwa sends Sakuntala under the guidance of his pupil Saranga-rava, Kalidasa reveals the relations of the sexes at the age of adolescence. Students were trained to regard with a brotherly eye the tender-eyed maidens of the Guru's house-hold. There is a certain sense of innocence and freedom which puts the carnal idea to shame: 'If you be chaste, here is your home; if you be even as your husband describes you, what use is it your returning to your father's home?'

Kalidasa's comic sense brings sunshine into the heart and chases the moonshine from the thoughtless head. Verily does the poet, like Wordsworth and Gray, feel the presence of a sentient life in Nature responding to human thought and quickening human emotions. His characters have a tenderness for the fawn, the tree, the creeper and the sapling. Their behaviour responds to moods of the Spirit, and is a mystic prevision of coming events and incidents. Sakuntala's youthful bloom and approaching marriage are read in the action of the woodbine creeping round and clinging to the mango tree. The Kesara tree waves gently to her side, in its longing for mouthfuls of her drink, indicating that she is soon to become a mother. The music of the wind-swelled cane and of the winged choristers in the leafy bowers are harbingers of the birth of Raghu. The throbbing of his right arm puts Dushyanta in the mood of

finding and wooing a girl after his heart. "Life rises still on life in higher tone".

Meredith defines comedy as the humour of the mind. It smiles through the mind, for the mind directs it. The comic idea is the eye that looks inward, the vigilant sense of a collective supervision, spiritual and present, the lack of which produces an irritable personality. We cannot deny the existence of a mind of man where minds of men are in working conjunction. We cannot deny that our state of society is founded on common sense. But the comic smile of sage Kanwa, as of Sri Krishna in the Gita, is based on the mystic vision of the Universal in the ordinary things of life. They sing their life's routine, for by the joys and griefs of the passing moment their highest nature is in no way affected. Kalidasa provides the touches of nature that make the whole world kin. When Rama barters his throne for a willing life of wanderings in forest-tracts, all Nature is in responsive gloom. When Sita falls in a swoon, the peacocks cease to dance, the trees drop their flowers and foliage, and the deer their morsels of grass yet half-chewed. There is here the mysticism of ancient Hinduism, an anticipation of the School of Correspondence of Baudelaire at his best and Mallarme in modern times. It is thus the poet initiates us into the eternal verities of existence 'Lo, there the Moon is setting in the west and the glorious orb of the Sun rises slowly in the east. Even so is the whole world and every being therein having his time and his day, in the ageless order of immortal Nature.'

III

India is supposed to lack the true element of tragedy. Kalidasa evokes the tragic sense in the dramas, and in his poems. His men are often but windle-straws floating on the remorseless floods of fate. "The flower, that delicate, delicious thing, serves to blow out the candle of life. When fate is adverse, all things, alas! subserve its fell purpose!" is Aja's lamentation at the death of his beloved queen. The poet's consolation is that even the moon is helpless to shed her light when accursed darkness intervenes between her and the sun. In the meanderings of Rama in quest

of Sita the villainous hand of Ravana is responsible for the tragic situation. The poet rises to the occasion. Rama and Ravana are face to face in the field, and Rama finds a foeman worthy of his steel. For Ravana had laid the world low and acquired giant strength. He had been willing to place his powers unreservedly at the feet of Easwara. The mighty mountain Kailasa was to him a playing doll, and the very guardians of the quarters were at his beck and call. Kalidasa expressly declares that such a combination of virtues compelled Rama's admiration. It was truly tragic that these virtues and powers were eclipsed by a dominating vice, a grave defect of character. The emotion of pity was excited in Rama's heart. But the power of evil is subordinated to the good in Hinduism, and the bolt of Rama strikes Ravana dead.

Tragic likewise is the banishment of Sita in the *Raghuvamsa.* One is tempted to contrast it with that of Bhavabhuti in the *Uthararamacharitha.* Bhavabhuti's Rama weeps like a woman and is suffused with tears. But Kalidasa's Rama, though full of pathos, shows a masculine vigour of will. Sita is as innocent as she is sweet. But the queen of the country should be above suspicion, beyond the pale of busy bodies and scandalous tongues. The King bows to popular sentiment which he had probed by the agency of spies. The Ideal King must be prepared for the pains and penalties pertaining to his position : to immolate everything at the altar of the political Moloch. A darling, devoted wife is the sacrifice wrung from royal Rama. Our poet represents the banishment as an act of strength, not of weakness ; of sacrifice, not of butchery. But he presents the case of the other side also with even justice. "I am quite innocent, and the King is convinced of the fact. Is his conduct in putting me away consistent with his lineage or learning ? But he is a good, loving sweet soul, incapable of wanton or callous cruelty !" Hegel explains tragedy as arising from the conflict of right and right. The degree of righteousness in this conflict should be more or less evenly balanced, as a conflict of what is puny with what is great would evoke a sense of pathos rather than the tragic sentiment. Here, indeed, is a conflict of right and right, though from different

points of view, and both parties are aware of the fact. Kalidasa makes Sita pray that in the future state she should still be wedded to Rama without the pang of separation as now, and Rama, just after the order of exile is carried out, bursts into irrepressible tears.

A tragedy of circumstance would be the story of Dilipa and his preparedness to sacrifice his life in order to rescue a cow of rare merit. It breathes a tenderness for animal life, Buddhist or Jain even more than Hindu in sentiment. The cow had sinned in scratching the bark of a hallowed tree, and a divine lion is bent on making her his prey. The King's efforts are in vain; he stands mute and motionless, as in a painted picture. His only thought is to release the cow at any cost, and he offers his own body as ransom. The lion is amazed and warns him of his folly and lack of a sense of proportion. The King is adamant and is ready for self-immolation, like Sibi in the Jataka story. Similar sentiments are in evidence in the wailings of Vikrama separated suddenly from his spouse, whom he had wedded but not won. Some circumstance or other is responsible for a tragic situation, and in the western view there is no help from it.

Kalidasa represents the Indian view. Things may appear lost or irretrievable to the innocent man, but he cannot be done to death by tongues of slander or deeds of darkness. Truth will out. He will be helped by the invisible agents of God. Hindu Dharma on the background of the iron law of Karma insists that one shall reap only as he has sown. One who has sown the soft wind cannot reap the whirl-wind. A cosmic pessimism is obviated by the conviction that an all-moral Power is shaping the destinies of the world. It is against the Indian view of social ethics to leave things hanging fire as in Hamlet or to finish with the unmerited ruin of the innocent, be it a Duncan or a Desdemona.

So the end is never truly tragic. The *deus ex machina* is introduced to clear the clouds, and tempestuous weather gives place to cool, gentle showers. Pururavas finds his Urvasi. Sita is reunited to Rama. Malavika and Agnimitra unite in wedlock

though the course of true love has not run smooth and there had been the agony of deferred hope and lingered desire. Dilipa's lion vanishes into thin air, and the king is blessed with a puissant son.

Sakuntala has been accepted as the greatest of the poet's works. The heroine had been shedding her grace and sweetness in the forest air of the hermitage. Dushyanta sees her chaffy with her female friends and is struck with her unaffected grace and unconscious charm. There is love at first sight on both sides. In solitude she is least alone. Her friends suggest the penning to him of a love-letter on a tender lotus-leaf. Duty takes the royal lover away, after he has sealed the secret marriage with a ring. She becomes *enciente.* Her saintly father approves of the *fait accompli.* He decides to send her off :

" Oh flowering trees and foliage ! My child was nourishing you with a mother's affection. She quenched your thirst with her own fragile hands ere she sipped a drop to moist her own parched throat. Ever so fond of decoration, she has never deprived you of a darling shoot or tendril. At your first breaking into flowers, her heart has leapt with pleasure and pride." "A hermit I am, retired from maudlin sentiment into the depths of the soul. Yet the thought of parting with Sakuntala unnerves me and I have a spasm of ill-controlled pain. My heart aches, my voice is choked, and my eyes are benumbed with suppressed tears. Oh ! the tender feeling and anguish of worldlings when a dear daughter bids them farewell and departs for her new home ! " One touch of Nature makes the whole world kin. What a naturalism and chaste emotion breathe through the poet's lines !

The king had sucked this mango-blossom in his bee-like lust for latent honey. Lust is not love, though it plays at love in honeyed falsehoods. Deceit perhaps is the delight of love. Man is fickle and faithless. The woman is serious and absorbed. The curse of sage Durvasa is the *deus ex machina* devised by the poet to save his hero from a charge of cruel neglect and repudiation of his wedded wife. The daughter of the forest gazes into the void, terror-stricken and tear-stained. She had lost her jasmine maidenhood and calmed an awakened passion in the caress of a lover's

arms. She has herself to thank for pinning faith on a lover's perfumed promises. The music of her soul is stilled, and the vacuity of her heart filled with a mighty grief. Her former home of peace and innocence is lost to her, and the poet sends her to her etherial mother. Silence and sadness reign over us, but her love-lorn spirit is purified by penance. Soon she is a mother, and her son, a veritable cub, fills the lively forest world. The glory of motherhood reflects a sweetness and light anew. Her husband's callousness reacts on itself and melts into memory and remorse. One can deceive Time, but not her daughter Truth. His wandering lust for physical beauty and grace has become sublimated in the haven of moral perfection and spiritual bliss. A reformed rake has become the best of husbands. Verily does Aristotle's dictum apply that the tragic sentiment purges and purifies the soul by evoking emotions of pity and fear. Our heroine's storm in life had been due to her error of ecstasy and the callousness of a clandestine connection. When the curtain falls, we feel that the evil is destroyed and harmony and peace are restored in the sweetness of the home. One after pleasure finds that very soon it ceases to please: hence the look-out for ever higher orders of happiness. Social stability is reached in a condition of harmony and synthesis. There is a reign of peace, prosperity and progress.

S. V. Venkateswara.

UPTON SINCLAIR

THE award of the Nobel Prize in 1930 to Sinclair Lewis drew the attention of the literary world to American literature which was till then considered to have been rather mediocre. Sinclair Lewis and his 'Babbit' served to awaken the reader from this apathy towards American letters; and this newly-kindled interest has been to a certain extent sustained by the works of another great American novelist, Upton Sinclair. But unlike Sinclair Lewis, Upton Sinclair is a great social and political reformer, and all his utterances have hitherto been characterized by a passionate zeal for reform in American life. In a sense he may be said to owe his popularity to his sincerity and earnestness of purpose which lies at the bottom of all his works. Quite recently he stood for the elections and got himself elected from California on a socialistic label. Thus he is not a mere man of letters; he is an active politician, advocating socialistic principles.

He has written novels dealing with every phase of American life. But more often than not, his novels are of a sensational nature with startling disclosures of the corruptions and vices that permeate American society. Of course it is not a sign of any morbidity in the writer; he does not revel or indulge in such disclosures for any personal interest; his object is to expose the hollowness, the hypocrisy in the professions and practices of Uncle S(h)am. But a reformer need not necessarily be a great artist; the reformer's zeal is no substitute for the inspiration, the imagination that turns out rich ore from out of the sordid material of the newspaper reporter. It is in this respect that Upton Sinclair may be said to fail in his work as an artist. His work is more a photographic record of the 'plague spots' in American life, very often with nothing to relieve the lurid picture. In his prefaces, the writer remarks that the startlingly sensational incidents in his books are mere reproductions from state documents and government reports; they are not the figments of his brain. It is in this confession, admission of their authenticity that we find the fatal flaw that answers the question why

Upton Sinclair does not rise to the high level of true art. He fails, not because such authenticity is to be despised, but because he stops with such authenticity. He does not allow the true artist's poetic imagination to ferment and transmute " the drain-inspector's report " into something sublime. By this we do not mean that Upton Sinclair is devoid of any literary merit. He is indeed endowed with high literary gifts ; he can easily weave a readable story to take in all his material ; he has a passionate sincerity of purpose stamping every page he writes as peculiarly his own. But our contention is that still his work is of a high order of journalism, reporting, with perhaps a streak or dash of true art and literature.

We shall now take at random a few well-known novels of his and examine them in support of our contention. The question of sex—the relations between the sexes—seems to be quite a pre-occupation with most novelists of the modern times. Sinclair's 'Silvia's marriage' may be said to tackle this 'modern' problem. The publishers' 'blurb' on the title-page prepares the reader for something uncommon in fiction. But a perusal of the book rather disappoints the reader in his expectations. It is true that the matter dealt with, especially in its candid and frank treatment without the least trace of prudery, is outside the pale of fiction we are accustomed to. Still the story is a thin veneer, a slender framework, of a woman marrying, in ignorance, a man who had sown his share of wild oats in his season, of the infection spreading to the wife, and of the result of such infection, the birth of a blind babe. Round this slender framework is woven the usual plea, especially in the person of an elderly woman, herself a victim of this egregious social code, playing the role of the friend, philosopher and guide to the heroine. We may also note here that this question of the relation between the sexes is narrowed down to this one aspect, the purity or chastity of the contracting parties. The other question of the incompatibility of temperament or of tastes or of the modern newfangled notions about marriage are not even hinted at ; they do not serve the author's purpose. On the whole, the book is of the nature of a medical man's advice, sugar-coated with a slender

framework of a story, as the moralists of old did when they composed their parables and allegories. The vein of propaganda is too obtrusive ; the didactic element is too apparent ; and such didacticism is injurious to the development of true art.

Another phase of this question of the relations between the sexes forms the starting point, though not the main theme, of the novel, 'The Mountain City.' It deals with the financier's speculation, especially in the Exchange Market, and shows how fortunes are made, and sometimes lost, too, without an atom of honest work, by the vile tricks played by a little band of financiers. But the starting point of the story is the ignorance—it seems amazing indeed in America of all countries, with its Hollywood and 'sex-appeal'—of the stupid daughter of the rich financier concerning the relation between the sexes. But the writer in a prefatory note vouches for the truth of the episode and we have no reason to question the bonafides of this statement. It may be something abnormal, pathological. But when once we grant it, the story proceeds sensibly to its end. As a story, this novel is certainly a thousand times better than the previous one ; the rise in fortune of Jed Rusher, the destitute ranch boy, is really interesting, apart from the light it throws on the high scale speculation in financial circles, especially in the matter of buying oil fields. The story too is not devoid of human interest ; the ties of affection between the ranch boy and his sister, and the longing of the mentally defective girl to return to her first lover who had first initiated her into the mysteries of conjugal life are indeed touches which attract the reader's attention in the midst of a sordid world with its more sordid gospel of acquisition of money at any cost—an ideal exemplified in the rise of the ranch boy. However, the novel does succeed as a story, perhaps because it is more a general reflection—though satiric—on speculation in the money market. There is no narrow creed to be preached ; the tone of propaganda is absent ; and hence perhaps its success as a novel.

Another phase of American life—the police system and the administration of justice—is dealt with in the novel, "The 100% Spy." It is of the nature of a thriller, of a sensational memoir,

packed to the full with astounding revelations and disclosures of a spy employed by the 'efficient' police agents to lure the unwary demagogues and sentimentally minded women into forming 'Red' associations and conspiracies and then to betray them later on to the police so that he might live 'comfortably' on the profits of such a betrayal. This sort of informer, 'agent provocateur', we do come across even now though very rarely but such a deliberate espionage to entrap the unwary and to foment a 'Red' scare without the least foundation in truth, is, alas ! a sad commentary on the 'efficient' police organisation and administration of justice in America. The writer in his preface vouches for the authenticity of these episodes and we see no reason to question the bona-fides of his word. But as we have said earlier, there is no 'art' in the book. It is merely an exposure, a relentless one indeed, of the corruption of the police, as though some royal commission had released for publication the confidential reports and records in the secret archives of the police court. The only human interest lies in the accounts of the so-called 'red' reformers, too brief indeed, especially when they are of the opposite sexes. But this human interest is lost in the multiplicity of thrillers furnished. The whole novel is a bewildering labyrinth of episodes so that the reader hardly remembers anything except something vague and general about the police methods and the 'Red' terror, and the interest too may be said to flag after a time for too many episodes all more or less of the same nature, are piled one upon the other. It is all right as a condemnation of American police, but as art it is nowhere. Perhaps we are demanding too much of the writer ; it may be his aim is not to produce a work of art but merely to expose the corruption, the canker in the very core of American officialdom. But a reformer is not necessarily an artist ; and we are here concerned with the artist.

'Oil' is deservedly popular with readers of fiction. It is rather an ambitious attempt to depict the several aspects of American life. The main theme is of course the communistic struggle to get for 'labour' its due share from the oil magnates of America. The speculation of these organisers of the 'oil' industry to put down small scale private enterprise, to band

themselves together to buy off all competition, to secure the support of the government by bribing the men in office and by trying to get their own men elected, to suppress by hook or crook all the efforts of the labourers to get a share in their profits—all these are very vividly portrayed and engage the reader's attention to the very end. The oil magnate's son who contracts an acquaintance with the young labour leader, a 'Red' in the making, his earnest attempts to view the whole situation from 'labour's' point of view, his adoption of the 'labour' creed, his readiness to forgo his vast inheritance and his co-operation with the 'Reds' to vindicate their cause, are all well woven into a composite picture very interesting to read. Incidentally, as though perhaps by way of contrast with the squalor, misery and poverty of the workers, we have a picture of the recklessness, the extravagance and utter dissipation of the oil magnates. The reader is introduced to a miniature Hollywood with its pretty actresses selling their body and soul to the directors of the cinematographic corporations that they might have for a while the idle luxuries of a highly tense, artificial, nay, unnatural life. Especially is one episode very arresting in its conception and treatment, when the young hero, naked from his bath in the sea, is welcomed and eulogised for his physical perfection, in a beautiful parody of the psalmist's words, and is later challenged to run a race on the beach along with the unconventional actress on horse-back. In short, it is a ruthless exposure of the many-sided activities of the American Millionaire's life, and the writer has well succeeded in welding together these different episodes into a well-knit story. The story with its multiplicity of incidents passing in quick succession as in a cinematographic show, is indeed gripping from the start to the end. Even the characters have been well visualised. The old oil magnate himself with his disarming frankness stands out as a jolly good fellow in spite of all his participation in the heartless, corrupt commercialism of his age. The hero, too, with all his wavering and mental struggle, is no weak character. But the young 'labour' leader and his sister, facing poverty in all its grimness, and consecrating themselves to their cause, the salvation of 'labour,' and striving to attain their goal with a pertinacity rarely to be paralleled, are

the most striking characters in this novel of an all-embracing theme. Thus both in incidents and in characterization, this novel is indeed good. Still we feel that the author has failed to seize hold of the splendid possibilities of raising his chief characters to the level of the great tragic heroes of the ancient tragedies. For one thing, the novel is rather ambitious in its attempt to paint on a large canvas; it is epical in treatment admitting of a large variety of incidents and episodes. Also the writer seems to be more interested in incidents than in characterisation. His grip on facts is so great that he seems to be inexhaustible in his anecdotal narration. As a good photographic copy of modern American life it is good; but as a work of art, transcending all limitations of time and space, it may be found wanting.

M. Sreemanbother.

A DEFENCE OF BEGGING.

WE are enacting a strange and fantastic melodrama in this world. Poetic remark is n't it ? But, no poetry here. What I mean is that people do not confine themselves to their own vocations and callings in this world but go about wildly meddling with other people's affairs and dabbling in unknown and alien fields. And thus nowadays we see political acrobats waxing eloquent upon religion, soul and salvation, and "hoary-headed" religious fanatics and recluses getting themselves entangled in all the maddening complexity of heated party politics. The spirit of the age has not escaped poor me too ! And thus, instead of piously poring over my text books and mugging up cartloads of equations, formulae and other rot, to combat the approaching bug-bear of an exam, I too am making my audacious and venturesome inroads into journalism, in all my youthful meddlesomeness. And strange too, that I should make my maiden attempt with a Quixotic outburst in defence of beggars. Appearing as I do in the role of a champion of beggars, I warn you, my gentle reader, even at the very outset, you cannot expect from me anything other than a meagre and beggarly contribution.

Indeed, a nice and fascinating subject to dilate upon, eh ? But if my competency to handle this subject is to be judged by examining, "whether I practise what I defend," I would plead myself the most unfit and incompetent fellow who ever took up this subject—in short (as Mr. Micawber would say), I mean, I am no beggar. All the same, I have almost a " feminine partiality " for this theme, especially when I am obliged to choose from that unhappy trio, i.e. begging, borrowing and stealing. I hate borrowing and still more shun stealing, even as a school-boy would his geography teacher. I hate the very idea of coupling such a noble art as begging with such detestable things as borrowing and stealing. Begging is a true art, unlike borrowing and stealing, which any human being may be obliged to have recourse to in trying circumstances.

Some may be inclined to rail at the profession, and criticize it, for having a demoralising effect upon the people, and making them unfit for work. I concede, it may have a little demoralising effect, if there is such a thing as that. But is it fair of us, I ask, to draw up a code of strict morals dogmatically, when the very atmosphere of the age is so very sceptic about it? Besides, a man with a pinching stomach cannot devote much attention to morality and such other questionable stuff. And, as to making him unfit for work, I ask whether his profession will not come within the province of "work".

He goes about labouring from street to street, with his empty bowl in hand, putting up patiently with many cold refusals, like a tortured martyr. It may be that his trade is not independent, but solely dependent on charitable folk. But how many times is it dinned into our ears, that interdependence is nobler than independence, that man is a social and helping animal and he must not stand aloof from his needy brother! And do we not depend upon beggars to exercise our charitable nature? He presents us with a fitting opportunity to show off our better side. And is not this, I ask, a sufficiently flattering recompense to the giver for the pittance he parts with?

Everybody tries to appear very kind and compassionate when talking upon this subject, but all of them conclude it in the same way. "But you see, most of the wretched lot are lazy rascals. They won't work. So serve them well". Thus they would cite the inherent laziness in them for their plight. But one must certainly pause to think whether this accusation is just. Surely, we cannot say that most of the fellows who belong to that huge fraternity of beggars are lazy. On the other hand, most of them evince an inborn aversion to inactivity and sloth, so that in the absence of any solid, profitable work, they have recourse to the less congenial, though unavoidably necessary, profession of begging.

It is said that "to bless" a man is the easiest thing a person can do. But I think it is even easier to ask a poor beggar to "find some work and not be lazy." And, of course, there is

MUL
086315

plenty of work. These rich people who are so eloquent on the problem, do not pause to think that what they want is not mere work, but work which will get them wages and in turn, procure a meal or two, which kind of work, we know, is almost *nil* nowadays. So what on earth is the use of hunting after work? Work, I mean, according to your own pet definition. As for my humble self I have already stated that a proper definition of work must embrace their profession also.

Later on, I intend to write a book entitled "Some hints on the art of begging". I am now waiting patiently for the promised inspiration from that prince of beggars, Lord Siva. The book will be cloth bound and the whole get-up will be excellent but for all that, it will be priced very low, so as to be accessible to all beggars. Meanwhile, I will have a tear, and my own humble mite, for every poor beggar whom I come across and if you............(no offence, please), I repeat if you be one, you shall have it too!

V. S. Ramaswami,
Class II.

MY NEIGHBOURS

AMONG my neighbours of the retired official world, most are Retired District Judges and College Professors. (Of course, I don't possess many such). As for the retired men of the scalpel business I have not the good fortune to possess any neighbour from that quarter. I do not yet know if at all there is retirement in the army.

As for retired district judges, they form a class by themselves. Till a very recent date I was of opinion that, when they retired, judges went to their second heaven (of course, when heaven and childhood are associated), which, in my opinion, is the best of heavens. But, after having known one in that position, I am forced to change my opinion. "What ! with a fine sedan car and servants, a mansion with electric lights and water taps, and their wives and daughters arrayed in glittering diamonds and 'purple and gold' from head to foot,' thought I, "they are really enjoying life, whereas we, I mean college lecturers or newspaper men, pine and repine and waste our lives on worthless literature till the very end of our terrestrial existence". I even thought that they would be so fortunate as to become judges again and again in their next births also.

But, like every body else, they also have the difficult side to their lives. To all appearances, they seem to be enjoying life and whistling it away, amidst fox-trots and jigs, cocktails and goldflakes, cosmopolitan clubs and gambling dens, dinner parties and tennis sets. To these they are not really inclined, but are forced to do so to keep up appearances, as they call it. But the tragedy of it is, now they get only half their former salaries and some get even less, having commuted a third of their pensions to pay off some long-standing debt or to purchase lands in Malabar. On the other hand, their expenses have doubly increased. The only son who is in England has miserably failed in his exams, for it is seldom that Judges have equally worthy sons. There are two fifteen-year old daughters to be married, the failure to

do which makes the poor District Judge an outcast. (He is a Brahmin). I do not know why these miseries should worry him all at the same time. The ex-potentate of the gown and the wig has to give his daughters to equally worthy sons-in-law (and these are difficult to procure) with a dowry as fat as themselves. And, by the way, I forgot to mention that District Judges have very great difficulty in procuring water-proof coats for their use because it is often difficult to get coats which are very short in length and very large in breadth compared to coats of ordinary men. But some of them are prudent and prepare for such emergencies. They know the art the moment they become judges, even as beggars their dish and the canine species, their game. Some of them are indeed found to possess as much as would have taken a hundred years to accumulate, but there are others, as there are exceptions in everything, who are not clever enough to seize hold of their opportunities. Poor ignorant mortals!

But the most sorrowful loss, one of the profession incurs, is the loss of " His Honour." Only yesterday he was addressed "Your Honour, Your Worship or Lordship", and, even sometimes "lord and ladyship" when his majestic spouse was present. But today he has retired, and as ill-luck would have it, even the scape goat of a lawyer's clerk's assistant addresses him "good morning, sir", and passes on. Sometimes one of them is found travelling third class by some former young assistant of his. He pretends not to see him but the tormentor comes with a "Good Morning, Sir", and asks for a good conduct testimonial, which the poor victim immediately gives to get rid of the tormentor, but this is not all. The rascal goes and reports to his friends, "Oh! Today I found our cormorant of 1912—travelling third—don't you remember him?", and added how he couldn't get collars for him for all the collars in the shops were too small for his neck. This report somehow goes to the victim who has nothing but to hide his face in a tar barrel.

Judges have their own whims and fancies. They often close their front doors and guard themselves with as strong a barricade as does a miser his purse strings. This is just to prevent

beggars and magazine agents and loan-hunters from getting in. The latter come in plenty and force open the barricade and approach the ex-potentate for loans as bees gather round a hive. This naturally leads him of the wig to the law courts again, not as the Judge, but to stand in the witness box and answer questions, relevant and irrelevant, objected to and overruled, from some judge who was formerly under him or from some Jackanape of a new-come lawyer who takes this opportunity to exhibit his powers of cross-examination and to provide some merriment for his friends, a thing which does not occur very often.

Then do you think, they have no enjoyment? No! They really have it. Have you ever counted the number of car drivers and cooks dismissed every month by a Judge? This saves them a lot of income as salaries to cooks and drivers are paid only after the completion of a month. Oh! These people are really worth the government's money, if their advice is taken with respect to economy in the country. They also have their own pride. They are proud even when the number of death sentences, passed by them and confirmed by the High Court, are only equal to the unconfirmed ones. As for joy they often dream about their children, who are mostly failures with respect to their father's ambitions about them. They also enjoy recounting their court adventures. Sometimes when they are in ecstasy, they imagine their houses to be courts, for only yesterday I heard such a gentleman yelling forth to the gardener, " I will punish you for not trimming the garden. This amounts to neglect of duty, under section......order Rule of the I. P. C. Therefore, I deliver judgment"...........But now he remembered that it is not his to deliver judgment.

E. G. Vaidyanathan,
Class II.

TRUE LOVE

"AWAY—be contrite and come," were the words that disturbed the midnight solitude. A faint glimmering light indicated the only live part of a palatial building, overlooking a fertile field rich with harvest. Seated opposite to a young man was a blooming beauty. Tiny beads of perspiration suffused the former's brow, and the palpitation of his heart was almost audible in that dead silence. His head drooped down and his eyes were down-cast. His toes drew grotesque figures on the tessellated floor. The eyes of the lady flamed with fury. Her palms were pressed against her crimsoned cheeks, and ever and anon, her eyes were raised to him in expectation of an answer.

After a deep meditation, in faltering tones, the man stuttered forth the words "Why!—oh!—champion such a cause—consider the gulf, suggest an alternative." He couldn't proceed further. Passion choked his breath.

"If so, my former decision stands," said she, and rose to depart.

"Stay!"—he clutched her white slender arms wildly. Expression failed him and he muttered something indistinct.

The man was reduced to utter despair. Love for the girl and vindication of his family honour struggled for supremacy within him. Between them he could hardly choose. It was really an Hobson's choice. The soft eyes that solaced him before, tortured him to the utmost now. He realised the amount of weal and woe that such docile things could inflict. The man woefully lacked the sword of Alexander to cut in twain this Gordian Knot.

"Don't mince words unnecessarily—be definite," came the laconic speech of the lady.

"Oh dear!" proceeded the desperate lover. "He loves my sister, I admit. But he is placed low in society. Just think of the society censure?"

He stopped. "So society is your bug-bear, I see," went on the lady. "Do you mean that love is in accord with reason always? You yourself admitted that he becomes your sister rarely."

"Provided," interrupted the man.

"No saving clause, please," answered the lady and cut off the trend of his expression. "I don't deny his low status. But should status alone determine their lot, is the question. It is untenable to affirm that love is amenable to rationalistic thoughts. Cupid is blind. By the bye, will you discard me if I belonged——?"

"Not for the world!," came the passionate interpolation.

"How is that?" queried she. "Exchange our own position for theirs, and consider a while," began the considerate lady.

The sordid and selfish man heeded not such cool reasoning. Materialistic considerations permeated his mind and influenced him to retain his former self. The lady observing his bull-dog tenacity dismissed him with the words that caused the disturbance that we heard first.

Days dragged on painfully for the wounded lover. He made abortive attempts to strangle his own love. But such doses administered for suppression only brightened the heat of his passion. Her image dangled before his eyes, and taunted him. He heard her chuckle with laughter at his mad movements. Not a wink of sleep visited him, and no thought but of his love found room in him. An inordinate lust for solitude stole over him.

The time approached when the lover experienced the sheer impossibility of restraining his love. Ready to move heaven and earth just to rehabilitate himself, he hurried to the endearing spot of his heart.

Near the window overlooking the field sat a lady. Deep and heavy sighs escaped her bosom, and the hot-breaths testified to the conflicting thoughts raging within her. Ever since her tiffs with her lover it was customary for her to sit long near that window and to wait with eager eyes for her second self. Each

passing day drew down on her added grief and despair. Crossed love crowded her heart and clouded her reason. How she deplored her own suicidal action and inwardly cursed the thankless task which had devolved upon her, of reconciling her lover! But immediately such wild thoughts were subdued by her sincere love for the sorrow-stricken pair. Once again, hatred for her lover's indiscreet behaviour dominated her.

She saw him approaching with a hasty step and a fluttering heart. A contemptuous indifference marked his form and dress. She divined the thoughts that passed within him and flew to a mirror to fit herself. He was accorded but a cool reception which little shook his determination. He confessed his sincere repentance and folly in misinterpreting love. The latent love in either heart leapt forth and the two were in closest embrace, which drowned their discord and resuscitated their former bliss.

A deep and heavy sigh caught their ears. May be, it belonged to the sister who sat in the room next to theirs overhearing what passed between them. Whether it signified an expression of gratitude or a spasmodic ebullition of subdued love is hard to speculate.

K. Karunakaran Nair,
Class IV.

UNIVERSITY LIBRARY
20 SEP 1935
MADRAS

Experiments in Free Verse.

i

Wedding Bells.

Sweet sounds came swelling on the sweeping breeze,
Peal after peal, rising, falling,
Over the house-tops and over the trees.

All air they filled, and peals Heavenward rose,
Note after note, melting, stirring,
And into airy castles of angels close.

Of soul merging into soul loud they sang,
(Out, maiden-hood, freezing, unfeeling!)
Came panting love, peace and joy as they rang.

ii

My Rose.

Yesterday the rose-bud was on the stalk,
And I was in my teens;
Knowing not then, I cried for a little chalk,
Not for the bud on the stalk.

To-day the rose has blown and richly swells
For me glimpsing Heaven ;
My heart surges, and a feeling outwells,
Like a chime of Temple Bells.

Softly my gaze the bright red rose does hold
Unto Heaven burning ;
Fast about my senses wondrous smell did fold,
Bliss divine, angelic.

A. Kochugovindan, B.A. (Hons).

THE WONDER OF WIRELESS SIGHT

MORE than fifty years ago, the world was thrilled by the possibility of hearing distant voices, following the invention of the telephone. Since then, the romantic achievements of science have been received as a matter of course. But not even the most optimistic ever dreamt that they would soon be "seeing at a distance".

Shortly before the war, the transmission of pictures and photographs, by wire or wireless, had grown from a scientific novelty to a great national industry in England, America and Germany. Following Marconi's successful reception of photographs and signed cheques across the Atlantic in November 1924, the Marconi Telegraph Co. is operating the system on an international scale. These developments, no less than the perfection of the photo-electric cell and the thermionic valve, have a direct bearing on "seeing at a distance' or "Television". But they must be clearly distinguished from it. The transmission of actual objects or animated scenes, without the intervention of photography, constitutes television ; the instantaneous image reception of a Test Match at Lord's is "television", but a moving picture reproduction of the same, by wire or wireless, is at best only "tele-kinematography ". It is proposed here to outline the methods of television for the general reader, without deviating too far from scientific accuracy.

The translation of the light and shade of the subject into electric currents, for broadcasting through space, is accomplished by the photo-electric cell. This is a glass bulb, evacuated and coated inside with an alkali metal, like potassium. Light falling on the cell causes the emission of particles of negative electricity from the metal surface, producing an electric current proprotional to the light intensity. The cell is sensitive enough to detect the flash of a candle two miles away, within a millionth of a second, and effectively transforms the high lights and

shadows of the subject into current variations. This electrical record is instantaneous and at least as definite as the chemical record on an ordinary photographic plate. But it cannot be sent or received as a whole. Each image has to be broken up into thousands of tiny fragments and reassembled by the receiver within a fraction of a second. It is the accepted practice, in picture reproduction in print, to resolve the original into a number of dots, the amount of detail increasing with the number of "picture elements" for a given area. In wirelessing pictures, each picture is dissected into a series of parallel lines of varying thickness, and broadcast, element by element in succession. But in television, the practical problem is to transmit a hundred thousand such signals per second to produce the impression at the receiving end of a complete image, without flicker.

The first success was achieved in October, 25 by the inventive genius of the Scottish Engineer, John Logie Baird, who demonstrated 'real' television, a few months later, to a gathering of scientific workers and publicists. The technique employed is briefly indicated below.

At the transmitting end, light proceeding from a brilliant source is reflected from the scene to be televised, and focussed on the photo-electric cell, after passing through a system of revolving discs. The first, bearing a number of lenses in staggered formation, revolves 800 times per minute and breaks up the image into strips. The second is provided with a number of radial slots and further cuts up the light ray, revolving 4000 times per minute. The third disc has a spiral slot and revolves more slowly. The effect of these discs is to present tiny areas of the scene in quick continuous succession to the light-sensitive cell, so that the electrical record of every element is complete within a fraction of a second. The lights and shadows of the scene, thus recorded, are then transmitted by wire or wireless in the form of corresponding current variations, after amplification.

At the receiver, the apparatus is on the same lines but of simpler form. Revolving discs are interposed between a ground

glass screen and a glow lamp. The discs are kept in synchronism by motors controlled by signals from the sending end. The glow lamp corresponds to the light-sensitive cell at the transmitter; the current variations cause the lamp to glow in response and the discs break up the light and focus it on the screen, reconstructing the scene. [See Figure].

Considerable modifications of the earlier apparatus and methods have been made within the past two years. It was soon realised that the scene need not be bathed in the uncomfortable glare of lamps. The "electric eye" of the televisor records impulses even from the invisible infra-red rays from a person in the dark, and "noctovision" or "seeing in the dark" is possible. The disc method of scanning the scene has been replaced by a mirror drum, and trans-Atlantic television has been demonstrated with success.

But the development of mechanical methods of resolving the scene into elements has presented insuperable difficulties in the construction of precision apparatus. And increasing success has been claimed for "cathode ray television." A reference to these developments is necessary, in view of the sensational claims made by Dr. Zworykin * for his model apparatus.

The "iconoscope" of Zworykin operates on the same principle as the eye, all the points of the picture affecting the photo-sensitive elements all the time. In the previous methods, the time of scanning, for each picture element, is a tiny fraction of the transmission interval, itself less than a tenth of a second. Also, in the new method, the sending and reception are accomplished by a stream of electrons (weightless particles of negative electricity).

The scene to be televised is focussed on a photo-electric mosaic and a small cathode ray gun fires a stream of electrons at this mosaic. The mosaic, referred to, is a metal plate covered with mica on which are formed millions of small photo-electric cells. These correspond to the retina of the eye and the light from the points of the image charges up the various cell

* Journal of the Franklin Institute, Feb. 1934.

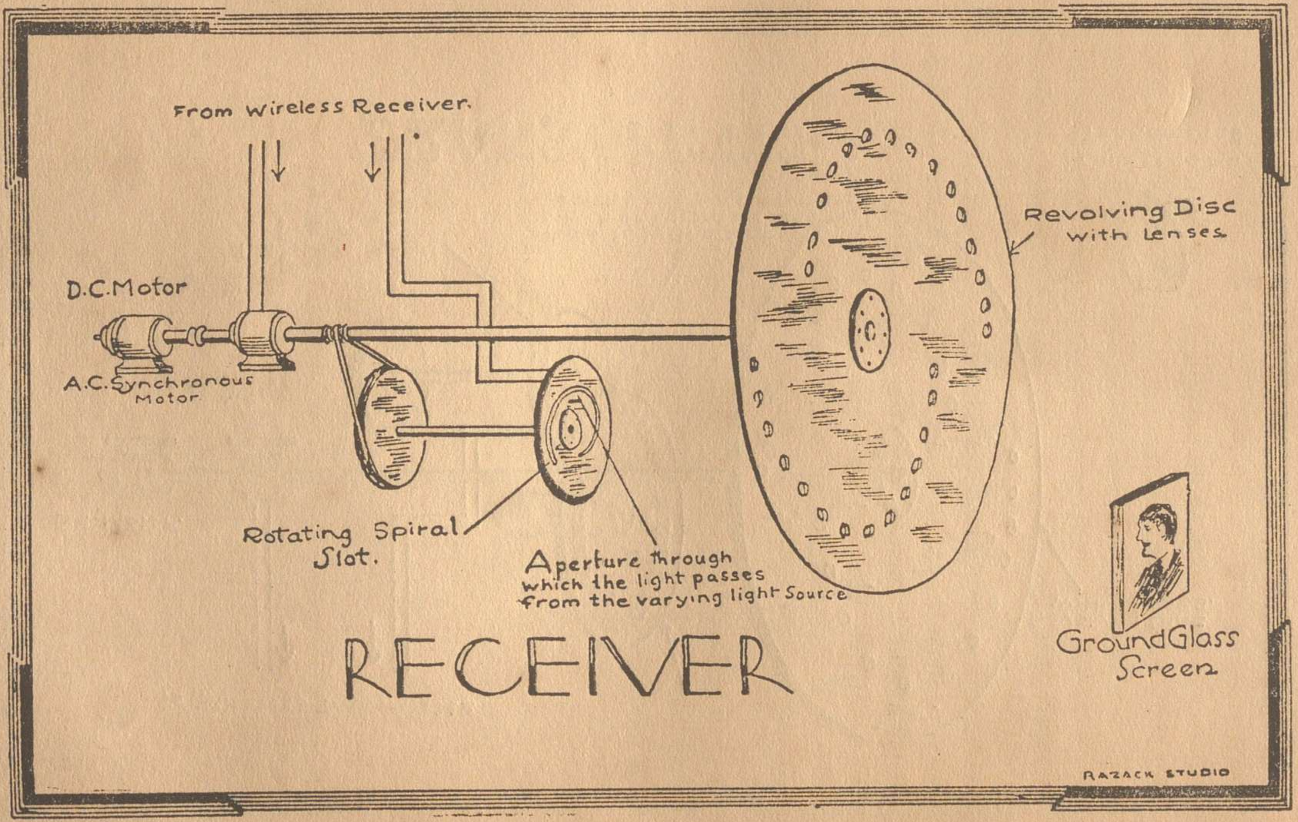
From Wireless Receiver.
D.C. Motor
A.C. Synchronous Motor
Revolving Disc with Lenses.
Rotating Spiral Slot.
Aperture through which the light passes from the varying light Source
Ground Glass Screen
RECEIVER
RAZACK STUDIO

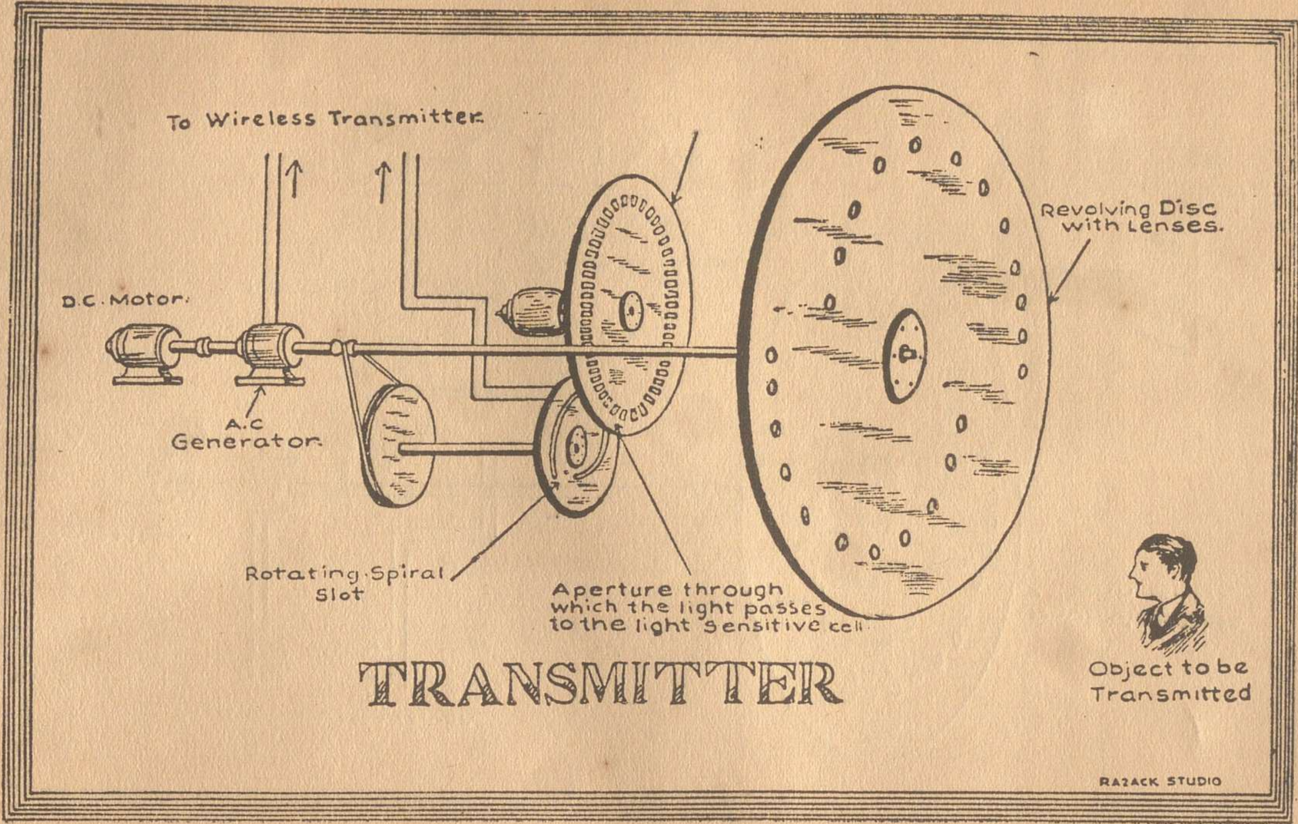
To Wireless Transmitter
D.C. Motor
A.C
Generator
Revolving Disc
with Lenses.
Rotating Spiral
Slot
Aperture through
which the light passes
to the light sensitive cell
Object to be
Transmitted
TRANSMITTER
RAZACK STUDIO

units. The electron stream is made to sweep these units rapidly, by suitable electric forces. Each unit cell discharges part of its charge, which is picked up, amplified and broadcast.

The varying discharge currents are allowed to vary the movements of a similar electron beam at the receiver. The electron beam falls on a specially prepared fluorescent screen. The intensity of the screen at the portion hit by the beam corresponds to the transmitted electric charge, thus reconstructing the image.

The electron beams are kept in synchronism by separate signals, and the operation of the receiver is automatic. The system is truly electrical, capable of colour reproduction. Since it has no mechanical moving parts, such as discs or mirror drums, it is quiet in operation. Its sensitivity permits the transmission of out-door scenes giving a fine-grained image, with sufficient detail.

The new technique, fostered by the youthful Baron Von Ardenne in Germany, promises to stamp out the earlier mechanical methods of Baird. But the proponents of the latter have in no way been discouraged by the successes of their rivals. Mirror drums of high precision have been developed and utilised to improve the quality of the received image. The wireless officer, Mr. Brown, using these new mechanical devices could watch the very movements of the lips of his fiancee in London, as he lay afloat in his ship a couple of thousand miles away.

The future, however, definitely belongs to the electrical device. The Edison Swan Company adopted it in its demonstration before the Eastern Association for women. The B. B. C. 30 line transmission was received, and due to the large afterglow of the green fluorescent screen used, there was little image flicker. The scanning was accompanied by synchronising signals which modulated the cathode ray beam. More recently, the arrival of Scott and Black at the sensational finish of the London—Melbourne air race was wirelessed by Marconi from Melbourne to London, using the Intermediate Film Method*.

---

* *Nature*, 4th December 1934.

Before concluding, it may be added that, at the present time even those who were sceptical of the practical possibilities of a television broadcast of moving scenes, have been awakened by the rapid march of cathode ray television within the past two years. The B. B. C. has installed the equipment for regular transmission from its London Studio. The improved designs marketed by the engineering firms present novel features year by year. Marconi has already harnessed short-wave transmission to television broadcast and the Derby has been successfully televised by the Baird company.

Though the bright Londoner who " hoped for a trans-Atlantic shake-hand " is bound to dream in vain, he would soon be seeing across the seas. And the use to which television may be put by a far-sighted trans-continental Marriage Bureau is full of alarming possibilities, in these days of synthetic hormones and test-tube babies.

K. N. Sundaram.

THE NEW OUTLOOK OF SCIENCE

THE great facade of nineteenth-century science has broken down and something entirely different has sprung up in its place. The nineteenth-century physicist conceived the universe as a machine—a material cosmos wherein planets and stars hurtled about in empty space. The law of cause and effect reigned absolute and the universe was infinite in both space and time. Nature was a perfectly acting machine and man was a part of it. He could not alter the course of events by his own volition; he was the creature of environment and external stimuli. When it was discovered that living and non-living things were made up of the same chemical atoms it began to be conjectured that life itself was mechanical in its ultimate nature. Philosophers asserted that man was a very complex machine and that geniuses like Plato and Newton differed from others only because they reacted to a different set of external stimuli. The universe, declared the older physicists, was made up of innumerable unbreakable atoms which constituted themselves into material bodies. A peculiar substance known as ether filled up the vast oceans of space dividing the bits of matter—planets, stars, and nebulae. Life had originated accidentally because as the earth cooled a set of atoms had by pure chance arranged themselves in the form of a living cell. Mind was an off-shoot of matter and not fundamentally different from it. Life was a stranger in a hostile universe. It was bound to disappear with as little eclat as it had come into existence. All life would be frozen off the earth one day and the dead planet would roll on bearing on its icy surface the bones of man and the fruits of his genius, all come to naught.

The sad and discouraging implications of this materialistic philosophy are plain. By denying free-will it takes away all basis from morality. It asserts that men are not good or evil; they are just the results of environment. If A is worse than B it is not the fault of A, his character has been decided by forces beyond his control.

Happily this mechanistic philosophy has broken down and the new physics promises to reveal a world more in consonance with our hopes and aspirations. The first blow at mechanistic science was struck when scientists began to disintegrate the atoms "the imperishable foundation stones of the universe" to employ Maxwell's phrase. Rutherford and Soddy discovered that the law of causation could not be applied to the disintegration of radium atoms, They advanced a hypothesis of spontaneous disintegration in 1903. Further it was found that the electrons of an atom jump from one orbit to another. No one has been able to explain this apparent spontaneity in the heart of the atom itself. Scientists declare that it is impossible to determine both the exact speed and the exact location of an electron simultaneously. It has been suggested that the position and the motion of an electron lie on different planes of reality.

The result of all these discoveries is that the old determinism has been largely abandoned. Many physicists now proclaim that the law of cause and effect is not absolute and that the smallest phenomena of nature must be calculated in terms of probabilities.

The conservation laws of mass, matter and energy have been largely modified. The discoveries of Rutherford and others established that an atom consists of an elecrtified particle wherein electrons and protons travel in a circular orbit round the central nucleus as the planets circle round the sun. Electrons and protons collide and produce radiation. Thus matter in the universe is melting away in radiation, and the sun by emitting it loses weight at the rate of two hundred and fifty million tons a minute. Some scientists believe that in remote corners of space, radiation is transformed into matter and thus creation and destruction are proceeding apace. But the orthodox scientific view is that no such transformation takes place.

Formerly scientists thought of both radiation and matter as composed of very small hard particles. But now it is believed that better results can be obtained by regarding them as waves.

Matter is composed of atoms, and the electrons of these atoms seem to exhibit a dualistic nature, for their properties can be explained by regarding them either as particles or as waves. But the latter is very much the better method. Since both radiation and matter can be regarded as composed of waves, scientists have not been wanting who have resolved the one into the other. Sir James Jeans states that "radiation may ultimately prove to be matter travelling with the speed of light and matter to be radiation moving with a speed less than that of light.........the tendency of modern physics is to resolve the whole material universe into waves and nothing but waves".

The greatest achievement of twentieth century science is the theory of relativity first postulated by Albert Einstein. He argued that the universe must be a 'continuum' of three dimensions of space added to one dimension of time. Matter has no objective reality unless taken in conjunction with time and it is impossible to separate space and time without losing reality. This theory when applied modified Newton's famous law of gravitation. Einstein suggested that matter travelling through space did not influence the action of another bit of matter far away (as Newton had postulated) but only contracted the four-dimensional 'continuum' in the neighbourhood. An apple falls to the ground not because it is attracted, but because it is 'deflected from its proper course by the curvature of space just as the presence of a mole-hill over which it runs changes the direction of a foot-ball in the field'. Physicists have attempted to reduce the electro-magnetic forces to a peculiar type of the crumpling of the continuum. The material bodies in the universe have been reduced to the same, and the cosmos according to modern physics is a shapeless crumpled four-dimensional entity.

Mathematicians declare that this kind of universe is an unstable structure and that it must either expand to infinite size or contract to a point. According to Einstein the continuum possesses inherent curvature of its own and the presence of matter makes it curve still further. Astronomy seems to verify the

deductions of mathematicians, for it has been discovered that the outer-most nebulae in space are receding from us at tremendous speed.

The material universe has been reduced to a mathematical abstraction, because mathematical equations alone can explain its workings. Some scientists have actually suggested that the phenomena of nature do not possess any reality beyond this symbolical representation of their properties. For evidence, they point out to the many inconsistencies involved in interpreting the cosmos in material terms--electrons, which behave sometimes as particles and more often as waves, the concept of a four-dimensional continuum, which it is impossible to visualise in material shape and the apparent indeterminacy of nature. The universe, they say, can be conceived only as something mental or rather, mathematical. Sir James Jeans insists that the apparent indeterminacy of Nature is the result of our efforts to interpret things that happen in more than four dimensions in terms of four dimensions. Borrowing Plato's famous simile of the cave he argues that the material cosmos is only the shadow of a Reality transcending it. Just as men who have seen shadows and nothing else during all their lives would mistake these shadows for the true substances that cast them, so we think our world to be real—a world of mock-belief wherein the events of space and time are in Omar's words :

> No other than a moving row
> Of magic shadow shapes that come and go.

Jeans says that nature is constructed on mathematical lines. The phenomena of nature obey mathematical laws as pure mathematicians have formulated them in their studies. So God, the creator and master of cosmos, must be regarded as a Gıeat Mathematician. He concludes that the cosmos now appears as pure thought—thought in the mind of the Supreme Being. Things as we know them exist because they are in reality thoughts in the mind of God. Since the Cosmos is pure thought, its creation was an act of thought. Since the universe is finite in both space and time it has had a day of creation and it is bound to have a day of destruction. The theistic philosophy of Sir James Jeans

which he has expounded with incomparable lucidity in his famous book, 'The Mysterious Universe', is much criticised. His belief in the existence of God, which many modern scientists share, has aroused the ire of rationalists. Many physicists repudiate his attempt to treat the phenomena of Nature as mathematical abstractions. The workers in the laboratory who can hear electrons clicking against metal plates will find it difficult to believe that they have no real existence.

Many people will find it difficult to swallow Sir James Jeans' resolution of material things into mathematical abstractions and the latter into thoughts existing in the mind of a Supreme Being. There is no evidence for believing that electrons and protons are unreal. Mathematical interpretations of nature have been brilliantly successful because mathematics has circumscribed for itself a narrow field of enquiry. If it sets at naught this self-denying ordinance, and tries to speculate as to the true nature of the cosmos, a task which properly belongs to philosophy, it is bound to fail.

The modern scientific belief in a Supreme Being cannot be well defended. Supposing that God exists, certainly it is far broader to regard Him as the Father of Love or even as an artist who has bungled rather than as a Pure Mathematician. God, we can say, created this universe as a thing of beauty and goodness, but something spoiled the perfection of the scheme and evil was introduced obscuring goodness, just as a splash of ink spoils the beauty of a perfect picture.

Even if the universe is mathematical in its ultimate nature, there is no need to postulate a Supreme Being for the existence of all things. It might well be that mathematics originates from our own minds which interpret external nature in terms of order and system. If so, we need not be suprised to find that the phenomena of nature obey mathematical laws. Our minds being mathematical, as Kant believed, they might well be interpreting outside nature mathematically.

The God whose existence scientists undertake to prove is an amoral being; he has no moral, aesthetic, or emotional qualities

and he manifests himself indifferently in cancer and lotus, saint and sinner. And a non-moral being can never be God in the religious sense at all.

On the whole it seems better to adopt an agnostic attitude, for the time has not come when we can decisively solve these vital problems and learn the Truth. The greatest achievement of modern science might well be, as Sir James Jeans suggests, the recognition that we are not yet in touch with ultimate reality. Both science and philosophy are now in an elementary stage and at present they cannot hope to solve fundamental problems.

Modern science is turning towards idealism and it shows greater sympathy than before with religion and mysticism. Physicists do not now, like the cast iron materialists of the last century, ridicule mystics as charlatans and religious emotion as a 'species of auto-intoxication.' Both religion and science unceasingly endeavour to discover the Truth, the former through emotion, faith and mystic contemplation, the latter through observation, reason and experiment. We cannot say which of these methods will take us to our goal. But most of us believe now that the cosmos is not hostile to life as the older scientists used to assert, but that there is some principle working in it which is in consonance with our natures. Life is not an alien in the universe, but to many scientists and philosophers it now appears as the fundamental entity. Our scientific reasoning has revealed to us a bewildering cosmos, apparently lawless and inconsistent. Is it an indication of the truth of Bergson's assertion that human intellect can only distort and cannot discover the Truth? Can it be that our powers of reason, though they can bring us to the threshold of the temple of Truth can never lead us to the shrine? Must intellect be transcended by some other quality—intuition or devotion? We cannot say. It is one of the many fascinating questions that modern science and philosophy have to solve.

C. Sukumaran Nair,
Class IV.

UNIVERSITY LIBRARY
26.SEP.1956
MADRAS

FANCY DRESS COMPETITION
(College Day 1934—'35).

CONNEMARA LIBRARY 26 SEP 1935 MADRAS

COLLEGE NOTES

College Day.

The Govt. Victoria College Day for 1934—'35 was celebrated on Saturday, the 1st December, 1934. The Hon'ble Diwan Bahadur S. Kumaraswami Reddiar, Minister for Education, came down specially from Madras to preside over the function. The Principal and the Staff of the College and the elite of the town received the distinguished guest at Olavakkot.

In the morning Sports were held on the spacious College grounds. The athletes of the College evinced great enthusiasm in the various competitions. In the evening a large number of ladies and gentlemen responded to the invitation of the College Day Committee. After tea and group photo, a few more items of sports were gone through. There was an interesting Fancy Dress Competition.

The meeting commenced at 5-30 P. M. in the College Hall which was tastefully decorated for the occasion. Prayer over, the Principal, in welcoming the president and the guests, gave a succinct account of the several activities of the College, intra-mural and extra-mural. Then followed the distribution of prizes to the winners in the various competitions. The distinguished president, rising amidst deafening cheers, congratulated the College on its well-merited and easy escape from the retrenchment axe. He expressed his warm appreciation of the high level maintained by the College in the class-room as well as on the playing field.

Scenes from *As You Like It* and *The Spelling* were then put on boards by the students of the College. The function terminated at 8-30 P. M. with the usual vote of thanks to the president and the guests. The entire function was adjudged a great success.

* * * * *

At 9 A. M. on the 2nd, a representative deputation of the Old Boys' Association waited on the Hon'ble Minister. It was led by Mr. V. Madhava Raja of Kollengode, and consisted of Rao Bahadur P. V. Seshu Ayyar, I. E. S. (Retired Principal), the

Municipal Chairman, Dr. A. K. Raghavan, Mr. Vasava Menon, Advocate, Mr. E. S. Unni, Official Receiver, Mr. P. N. Unnikrishna Menon, Retired Headmaster and others. Sir M. Krishnan Nayar and Mr. Muhammad, the D. E. O. ,were also present. The deputation requested the Minister to see that the several groups of subjects in the B. A. Course were introduced in the College, as in other Government First Grade Colleges. After a sympathetic hearing and an assurance from the Minister, of the matter having his best consideration, the deputation withdrew.

Hostel Day.

The Hon'ble the Minister presided over the Hostel Day on 2—12—1934. The boarders of the Hostel and the guests assembled in the beautiful quadrangle in the Hostel at 5 P. M. Tea over, Mr. R. Tirimurthi Rao, B.A., L.T., Dy. Warden of the Hostel read a brief report about the working of the Hostel. After prize distribution and a short speech from the Chair, the function ended at 6-15 P. M.

The Hon'ble the Minister entrained for Madras at 6-40 P. M. During his stay here he was the guest of Sir M. Krishnan Nair, Kt.

* * * * * *

OBITUARY

Since the reopening of the College in July last we have had some irreparable losses. Two of the ex-members of the staff, passed away in ripe old age. A promising student and a youthful Assistant Lecturer were snatched away from our midst by the cold and cruel hand of fate.

Mr. P. Ryru Nair.

The classical scholarship of the West Coast is poorer by the death of Mr. P. Ryru Nair. Hailing from a respectable family in North Malabar the late Mr. Ryru Nair was the Sanskrit Pandit of this College for well over a quarter of a century. After retiring from this College in 1922, he served for a time on the staff of the

Malabar Christian College, Calicut, as the Senior Malayalam Pandit.

An erudite scholar, a linguist of no mean achievement, a stern disciplinarian, a loving friend and guide to all, our late pandit, during his long association with this College, enjoyed the confidence and respect of successive principals and of his colleagues. The host of students that sat at his feet enriched him with their love, reverence and admiration. Outside the College, Mr. Ryru Nair was the object of respect from all those who had a thirst for learning.

Sir M. Krishnan Nair, Kt. presided over a condolence meeting held in the College on receipt of the news of Mr. Ryru Nair's death, at which it was resolved to perpetuate his memory in a suitable manner. It behoves all the students and admirers of Mr. Ryru Nair to extend their active support to the posposal.

Mr. A. H. Davey.

The late Mr. A. H. Davey was the Principal of this College for six years. Coming to this place after his sensational Principalship at Mannargudi, Mr. Davey devoted himself to extend the usefulness of the College. The expansion made under his watchful eye was essentially of an intensive character. Not the provision of new courses of study, but the creation of better facilities in 'groups' existent at the time was Mr. Davey's contribution to the College. The science block, and the Hostel are two of the outstanding structures raised during his stewardship of this institution.

Leaving Palghat in 1916, Mr. Davey was the Principal of the Zamorin's College, Calicut, for about three years. After a sojourn in several other parts of the country Mr. Davey returned to England where he passed away late in October last.

Mr. P. N. Unnikrishna Menon, B.A., L.T., presided over a condolence meeting held in the College. A committee was appointed to concert measures to perpetuate Mr. Davey's memory. Messrs. Unnikrishna Menon and C. S. Sesha Iyer, B.A., LT., Head Master of the local Pandit Motilal Municipal High School

are the joint secretaries, and M. R. Ry. S. V. Vekateswara Avl., M.A., L.T., Principal of the College, is the Treasurer. Donations and suggestions will be gratefully received by them.

Miss. Rugmani.

Miss M. Rugmani of the Junior Intermediate Class fell a victim to a fatal attack of smallpox in November last. Intelligent and industrious, she was of a sweet disposition. In her death the College has lost one of its promising students. May her soul rest in peace.

Our heart-felt sympathy goes to her unfortunate parents, Mr. and Mrs. Manomohana Menon.

Mr. S. R. Narayanaswami Iyer.

The New Year brought us unhappy tidings. On the 31st Dec. 1934, Mr. S. R. Narayanaswami Iyer, M. A., L. T., Assistant Lecturer in Sanskrit, passed away. Born and brought up in this town, the late Mr. Narayanaswami Iyer had his school days in this College. After passing his S. S. L. C. Examination from the College he joined the Presidency College, Madras, where, in 1923 he took a first class in Sanskrit Honours. Mr. Narayanaswami Iyer entered the Education department in 1925, and from that moment down to the ill fated 31st Dec. 1934, he was on the staff of this College excepting for a very brief interval of a week in 1931 when he was in the Presidency College.

The late Mr. Narayanaswami Iyer began to show signs of ill health during the last summer vacation. In July he entered on medical leave. While all his colleagues, friends and students were eagerly waiting for his return to duty the awful tidings of his premature demise were brought to us. He was only 34 when he was snatched away from our midst.

To know the late Mr. Narayanaswami Iyer was to love him. He had a wonderful gift for friendship. His transparent sincerity, modesty, geniality, and devotion to work had gained for him the respect and the affection of all those who had come into close contact with him. The College deeply bemoans his loss and offers its condolence to the members of the bereaved family. Peace be to his soul.

UNIVERSITY LIBRARY
26.SEP.1936
MADRAS

സനാതനഗാനം.

1. പൂതമാം സനാതനസംഗീതഗംഗെ! വിശ്വ-
താതൻെറ തൃക്കാക്കൽനിന്നല്ലി നീയൊഴുകുന്നു?
തേനുലാവിന ഗാനധാരേ! നീ തെല്ലുനേരം
വാനിനെ വസുന്ധരയോടു സംയോജിപ്പിപ്പൂ!

2. ചെഞ്ചോരയൊരുതുള്ളിയുടലിൽ ശേഷിപ്പോളം,
നെഞ്ചിടം നിണപ്പാടാം വീരപ്പൊന്മുദ്രനേടാൻ
ചഞ്ചലിക്കാതെ നേൎക്കുകാട്ടുമാറണിപ്പോർവാൾ
ഝംഝനശ്രുതിയോടെ നീയൊന്നിട്ടിളക്കുന്നു.

3. മങ്കതൻ മണിമാറിൽ ചാൎത്തവേ, മലർമാല്യം
മംഗളാരവം വേളിമണ്ഡപം മുഴക്കവേ,
ദമ്പതീ മനോവീണ മീട്ടി നീ രമ്യരാഗ-
സംപന്നമാക്കീടുന്നു; സൎവ്വവും നിൻ സാമ്രാജ്യം!

4. ഉൾത്തടമീൎന്നീടുമ്പോൾ മൂൎച്ഛയുള്ളീൎച്ചവാളാ-
ലുച്ചത്തിലുണ്ടാമൊലി നിൻ ഗാനനിഷ്യന്ദത്താൽ,
മൂകമാ,മടിയ്ക്കൂടിപിണയും വ്രണങ്ങളി-
ലാകവേ വിരോപണധാരകോരുമേ മെന്മേൽ.

5. മന്നോർ തൻ മൌലി വീണുപോകാതെ കാലോൎമ്മിയി-
ലെന്നാളും താങ്ങിനിൎത്താനേതിനുകരുത്തുണ്ടോ?
അതിപേലവമാമക്കവിതൂലികപെറും
ശ്രുതിമോഹന മൃദുനാദമെ! വെൽവുതാക!

6. ഷേക്സ്പീയർ, ദാന്തെ, ഗീഥെ, ശ്രീകാളിദാസൻ, താഗോർ
മുഖ്യഗായകരിവർ പാടിയ പാട്ടൊന്നല്ലൊ
ആ ദിവ്യഗാനങ്ങളെയേററുപാടുകമാത്രം
മാദൃശരശരീരിസന്ദേശ പ്രചോദിതർ.

7. വാസനാവിലീനം ഞാനന്നൊരു മുകുളമായ്,
വാസന്തോഷസ്സിലിന്നോ മലരായ് വിരിയുവാൻ,
പുതുചൈതന്യധാരജീവനരസായന-
മതുലമൊഴുക്കിയേതെൻ പിഞ്ചുസിരകളിൽ?
ആദ്ദിവ്യഗാനാമൃതലഹരിപിടിച്ച ഞാ-
നാനന്ദപരവശമെന്തൊക്കെപ്പുലമ്പീല?

8. വേഷഭാഷകളാലോ മതജാതികളാലോ
വേർതിരിപ്പിച്ചീടാതെസ്സോദരന്മാരെത്തമ്മിൽ
സാനന്ദം സദൈക്യത്തിൻകൊടിയാട തങ്കീഴി-
ലാനയിപ്പിക്കും ദിവ്യകാഹളീ നിനാദമേ,
ജീവിതപഥത്തിലെക്കട്ടകൾ തട്ടിനീക്കി-
പ്പാവനവ്യാപ്യഭൂവിലെത്തിക്കും പ്രവാഹമേ!
നരക്കു നാകലോകസന്ദേശം നൽകിക്കൊണ്ടു
സരസേ! സഞ്ചരിക്കൂ! സദ്വൃത്തേ, ദിവ്യദൂതി!

Pallath Raman.

26 SEP 1935
MADRAS

വള്ളത്തോൾ കൃതികൾ.

ഭാരതീയരുടെ കൂട്ടസ്വത്തും നമ്മുടെ ദിവ്യന്മാരായ പൂൎവ്വികന്മാർ മനമഴിഞ്ഞു് വേലചെയ്തു സമ്പാദിച്ചുവെച്ചതുമായ അമൂല്യരത്നങ്ങളടങ്ങിയ സംസ്കൃതഭണ്ഡാരത്തിൽനിന്നു് അല്പം ചിലതു കരസ്ഥമാക്കി ഉരുക്കിവാൎത്തു തന്റെ യശഃസ്തംഭത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ആയതിന്മേൽ ഭാഷാകാരണവന്മാർ ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തവിധം പടവുകൾ കെട്ടിപ്പൊങ്ങിച്ചു ഒടുവിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമനോവിലാസത്താൽ സംഗീതമാധുൎയ്യത്തോടു് ആശയവിശേഷങ്ങളെ ചേൎത്തിണക്കി ദ്രാവിഡവൃത്തത്തിൽ നെയ്തുണ്ടാക്കിയ കീൎത്തിപതാകകളെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കവിവൎയ്യന്റെ കൃതികളാണു് ഈ പ്രബന്ധത്തിനു് വിഷയം. കവിലോകത്തിൽ ഏകചക്രാധിപത്യം വഹിച്ചു സാൎവ്വഭൗമനെന്ന ബിരുദ സമ്പാദിച്ച ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ കാണുന്ന മനോഗുണങ്ങളേയും, ആശയവിശേഷങ്ങളേയും, രചനാസൗഷ്ഠവത്തേയും, എന്നുവേണ്ട, മററു പലേ ഗുണങ്ങളേയും തൃപ്തികരമാംവണ്ണം നിരൂപണം ചെയ്യുകയെന്നതു് ദീൎഘകാലപരിശ്രമംകൊണ്ടല്ലാതെ എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുകയെന്നതു് അസാദ്ധ്യം. എന്നു മാത്രമല്ല, ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ അതൃത്തിക്കുള്ളിൽ ഈ വിഷയത്തെ അടക്കുകയെന്നതും അന്യായമായി കലാശിപ്പാനെ അവകാശം കാണുന്നുള്ളു. എങ്കിലും ഗത്യന്തരമില്ലാത്തതിനാൽ ഈ ദുഷ്കരമായ പ്രവൃത്തിക്കു തുനിഞ്ഞതാണു്.

ഏതൊരു സാഹിത്യകാരന്റേയും കൃതികളെ മനസ്സിലാക്കേണമെങ്കിലൊ, പ്രത്യേകിച്ചു നിരൂപണം ചെയ്യേണമെങ്കിലൊ ആ ഗ്രന്ഥകൎത്താവിന്റെ ജീവചരിത്രവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവകാലത്തിലെ സമുദായാവസ്ഥയും പരിഷ്കാരങ്ങളും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു് ഏറവും അത്യാവശ്യമാണു്. കവിതാവാസനയും, കവിഹൃദയവും, കവിചക്ഷുസ്സും ജന്മസിദ്ധമാണെന്നുവരികിലും അവകളുടെ വളൎച്ചയും, പുഷ്ടിയും, വികാസവും വന്നുചേരുന്നതു് കവിയുടെ ചെറുപ്പകാലത്തുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തേയും, പെരുമാറിവരുന്ന സമുദായത്തിന്റെ പരിഷ്കാരത്തേയും, തത്വങ്ങളേയും അനുസരിച്ചിരിപ്പാനേ തരമുള്ളൂ. സൂൎയ്യഭഗവാൻ കളങ്കരഹിതനായിത്തന്നെ ദിവസംപ്രതി ഉദിച്ചുയരുന്നുവെ

ങ്കിലും മഞ്ഞുകാലത്ത് വീൎയ്യം കുറഞ്ഞും, വൎഷകാലത്ത് തീരെ മൂടിയും, വേനൽക്കാലത്ത് ഉഗ്രരൂപനായും വെളിപ്പെടുന്നതുപോലെ കവിതാജ്യോതിസ്സും മൂടലിൽപ്പെടുവാനോ തെളിഞ്ഞു് കാണുവാനോ ഉപകരിക്കുന്നതു് വിദ്യാഭ്യാസവും ജീവിതവുമാണു്. വള്ളത്തോളിന്റെ ജീവചരിത്രത്തെ വിസ്തരിച്ചെഴുതി അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളുണ്ടായിട്ടുള്ളതായ ഗുണദോഷങ്ങളെ വിമൎശിക്കുന്നതിന് ഇവിടെ സ്ഥലസൌകൎയ്യം പോരാത്തതിനാൽ തുനിയുന്നില്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതദശയിൽ വളരെ പ്രധാനമായ ഒരു സംഭവം നടന്നതിന്നു് മുമ്പും പിമ്പും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾക്കുള്ള സൂക്ഷ്മമായ ഒരു മാററത്തെ മാത്രം ഇവിടെ എടുത്തുദാഹരിച്ചു മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതായ ആക്ഷേപത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്താമെന്നു് കരുതുന്നു.

മഹാകവി ബധിരനാണെന്നുള്ള തത്വമറിയാത്തവർ ഭാഷാഭിമാനികളുടെ ഇടയിൽ ആരുംതന്നെ ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. ഈ ബധിരത്വം ജന്മനാ ഉള്ളതല്ലെന്നും ഈയിടയായി വന്നുചേൎന്നിട്ടുള്ള വിപത്താണെന്നും ഏവൎക്കും അറിയാവുന്നതാണല്ലൊ. ആയതു് പൊടുന്നനവേയല്ലാതെ ക്രമത്തിൽ വന്നു് ചേൎന്നതുമാകുന്നു. ഈ അവസരത്തിന് മുമ്പും, അക്കാലങ്ങളിലും, അതിന്നുശേഷവും പലേ കൃതികളും പ്രസ്തുത കൎത്താവു് രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി നമുക്കറിവുണ്ടു്. ഇതുകളിലെല്ലാററിലും നിഴലിച്ചുകാണുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതോദ്ദേശങ്ങൾക്കും തത്വചിന്തനങ്ങൾക്കും അനല്പമായ വ്യത്യാസം വന്നുചേൎന്നിട്ടുള്ളതായി കാണാവുന്നതാണു്. എന്തെന്നില്ലാത്ത ചെറുപ്പകാലത്തെ ജീവിതം സൌഖ്യപ്രദമായിരിക്കേ കവി കണ്ടിരുന്നതെല്ലാം സന്താപഛായയെന്നിയെ കലൎപ്പുകൂടാത്ത ആഹ്ലാദത്തോടുകൂടി ചിരിച്ചുകളിക്കുന്ന പ്രകൃതീദേവിയും, വിനോദത്തിൽ ലയിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യജീവികളുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിന്നുശേഷം, അതായതു്, വിപത്തു് സംഭവിച്ചതിന്നുശേഷമുള്ള കവിതകളിൽ ലോകത്തെ നശ്വരമായി കവി കാണുവാൻ തുടങ്ങിയെന്നു മാത്രമല്ല, കൃതികളെല്ലാം തത്വചിന്താപ്രധാനങ്ങളും ഗൌരവമേറിയതുകളുമായി തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. ദുഃഖകലൎപ്പോടു സംബന്ധിച്ച വിഷയങ്ങൾ വൎണ്ണിക്കുന്നതിലാണു് കവിയുടെ സാമൎത്ഥ്യം നാം തികഞ്ഞുകാണുന്നതെന്നു ആൎക്കും സമ്മതിച്ചേ തീരു. വായിക്കുമ്പോൾ പുഞ്ചിരി ജനിപ്പിക്കുന്ന വല്ല കവിതയും അടുത്തകാലത്തു് വള്ളത്തോൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഈയിടെയായി വള്ളത്തോൾ കവിതയുടെ സഹജഗുണമായ ശബ്ദമാധുര്യവും അല്പം കുറഞ്ഞു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും ഏവനും സമ്മതിച്ചേതീരൂ. ആയതിന്നും കാരണം ബധിരത്വമല്ലയോ എന്ന് ഞാൻ അതിയായി സംശയിക്കുന്നു. എഴുതിയ പദ്യത്തിൻെറ സംഗീതമാധുര്യം പരീക്ഷിച്ചറിവാൻ കണ്ണുകൾക്ക് ത്രാണിയില്ലാതായതിനാൽ പൂർവ്വമായി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള പരിചയം ഒന്നുമാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന് ആസ്പദമായിയുണ്ടാകുവാൻ തരമുള്ളൂ. തടവെന്നിയെ ആററിലെ ഒഴുക്ക്പോലെ ഒന്നോടൊന്ന് ചേർന്നു നിസ്ഗ്ളിച്ചിരുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്ക് ഈയിടയിൽ ചില ഇടച്ച്യും തപ്പലും കാണുന്നത് കവിതാകർത്താവിൻെറയും നമ്മുടേയും ഒരുപോലത്തെ ദുർദ്ദശതന്നെ.

ഈവിധം ജീവിതസംഭവങ്ങൾ കൃതികളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ സമുദായതത്വങ്ങളും ചിന്തനകളും മററും എത്രമാത്രം നമ്മുടെ കവിയെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അവകൾ ഏതുവിധം അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളിൽ പ്രതിഫലിച്ചു കാണുന്നുവെന്നും നോക്കാം. ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ ഒട്ടാകെയുള്ള കുഴപ്പങ്ങളും കലാപങ്ങളും നമ്മുടെ മാതൃദേവിയായ കേരളത്തേയും ആകമാനം കലക്കിമറിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് വാസ്തവംതന്നെ. എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയകുഴപ്പങ്ങൾ മാത്രമല്ലാ നമുക്ക് ഇവിടെ പരിഗണിപ്പാനുള്ളത്. പാശ്ചാത്യഭരണം തുടങ്ങിയതോടുകൂടി പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരവും പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസവും പാശ്ചാത്യതത്വങ്ങളും പ്രചരിപ്പാൻ തുടങ്ങിയല്ലോ. അന്നുമുതൽ ഭാരതത്തിൽ മററുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലെന്നപോലെ കേരളത്തിലും അനവധി മാററങ്ങൾ വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ട്. കച്ചകെട്ടി കളരിയിൽ ആശാൻെറ അടുക്കൽ തടവും, പയററും പഠിച്ചിരുന്ന യുവാക്കന്മാർ കുപ്പായമിട്ട് സ്കൂളിൽ പോയി മാസ്റ്റർമാരുടെ അടുക്കൽ എ, ബി, സി പഠിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഓണത്തല്ലും കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടും നാട്ടിൽനിന്ന് പോയിക്കഴിഞ്ഞു; ശീട്ടുകളിയും 'ഫുട്ട്ബാൾമാച്ച്'കളും സ്ഥലംപിടിക്കുകയും ചെയ്തു. കല്യാണസദ്യ പോയി 'ടീപ്പാർട്ടി'കളായി. മരുമക്കത്തായം പോയി മക്കത്തായമായിത്തുടങ്ങി. ഗുരുപൂജ പോയി സ്വാത്മപൂജയായിരിക്കുന്നു. തറവാടുകൾ നശിച്ചു താവഴികളായി. മുട്ടു മറയാത്ത മുണ്ടു വിട്ട് നേരിയ ഷർട്ടും മുണ്ടും വേഷ്ടിയും പ്രചാരത്തിലായി. ചാമ്പും ചരിച്ചും കെട്ടിവെച്ചിരുന്ന മുടി വെട്ടി 'ക്ലോസ് ക്രോപ്പാ'യിതീർന്നിരിക്കുന്നു. ഗുരുജനങ്ങളുടെ കല്പന കേൾക്കുവാൻ

സമയം കാത്തുനിന്നിരുന്ന ജനങ്ങൾ സ്വാത്മാഭിമാനമെന്നും സ്വാതന്ത്ര്യമെന്നും ആർത്തുവിളിച്ചുതുടങ്ങി. സ്വന്താഭിപ്രായത്തിന്ന് കെല്പില്ലെന്നു കരുതിയിരുന്നവർ മേശപ്പുറത്തു കയറി പ്രസംഗം തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ശുദ്ധാശുദ്ധം എന്ന മിത്ഥ്യാവാദം നശിച്ചുതുടങ്ങി. മച്ചിന്നുള്ളിൽ അടച്ചിരുന്ന തരുണീമണികൾ രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു് നിയമസഭകളിലും മററും പ്രവേശിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ വിധം സമുദായത്തിൽ ബാഹ്യങ്ങളായും ആന്തരമായും വിവിധ മാററങ്ങൾ കുറച്ചുകാലത്തിന്നിടയിൽ വന്നുചേൎന്നിട്ടുണ്ട്. അവകൾ നന്മയോ തിന്മയോ ആയിരിക്കട്ടെ ഭാരതീയരുടെ ഹൃദയത്തിന്നും ബുദ്ധിക്കും ഉണൎവ്വ് വരുത്തി വിവിധവികാരങ്ങൾക്ക് അടിമപ്പെടുത്തി മനഃസ്വാസ്ഥ്യം തീരെ ഇല്ലാതാക്കിയ ഈ സംഭവങ്ങൾ ജ്ഞാനികളുടെ ഗാഢചിന്തക്ക് പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഒട്ടുംതന്നെ അതിശയിപ്പാനില്ല. ഇപ്രകാരം ഒന്നോടൊന്നു പോരിടുന്ന മനോവികാരങ്ങളാലും ഹൃദയാസ്വസ്ഥതയാലുമാണ് സാഹിത്യം ഏതു കാലത്തും ഏതു സമുദായത്തിലും ഭാഷയിലും പോഷിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളതെന്ന് ലോകചരിത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചുതരുന്നു. കേരളഭാഷയിലും അപ്രകാരംതന്നെ. എണ്ണമില്ലാതെ സാഹിത്യകാരന്മാരും കവനങ്ങളും കഴിഞ്ഞ നാല്പതു കൊല്ലത്തിന്നിടയിലാണ് മറേറതു കാലത്തിനേക്കാളും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നും വാസ്തവമല്ലയോ? സമുദായജീവിതത്തിൻേറയും അദൎശത്തിൻേറയും മോഹത്തിൻേറയും വികാരങ്ങളുടേയും ജ്ഞാനത്തിൻേറയും പ്രതിബിംബമാകുന്ന സാഹിത്യം ഇക്കാലത്തു് കേരളത്തിലെ നൂതന പരിഷ്ക്കാരഭ്രാന്തിയേയും കലാപങ്ങളേയും നവീന തത്വങ്ങളേയും അംഗീകരിച്ചും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചും ചിന്തനാവിഷയമാക്കിയും തീൎത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആയതു് സൎവ്വസാധാരണമായ ലോകഗതിയെന്നേ കരുതാവൂ.

സമുദായജീവിതം ഇപ്രകാരം ഒടുച്ചുവാൎത്തതോടുകൂടി സാഹിത്യത്തിന്നും പരിതരവ്യത്യാസങ്ങൾ വന്നുചേൎന്നിട്ടുണ്ട്. കേടും പാടും തട്ടാതെ പഴയ രീതികളേയും ആശയങ്ങളേയും ഭാവനകളേയും അക്ഷരംപ്രതി പകൎത്തി ഭാഷയിലാക്കിയും, സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളുടേയും തത്വങ്ങളുടേയും ചവിട്ടടികളിൽനിന്ന് വിടാതേയും ജീവിച്ചുവന്നിരുന്ന ഭാഷാസാഹിത്യം തെല്ലൊന്ന് അന്യാപേക്ഷകൂടാതെ തലയുയൎത്തുവാൻ തുടങ്ങിയതു അല്പകാലമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. തുഞ്ചൻ തുടങ്ങിയ ഗുരുപ്രവരന്മാർ ഭഗീരഥപ്രയത്നം ചെയ്തു മാതൃഭാഷയുടെ ദാസിത്വം ഒഴിപ്പാനാ

യി വളരെ ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും പിന്നീട്ട മഹാന്മാരുടെ ആഭവത്തിന്ന് ശേഷം രണ്ടാമതും അഹോവൃത്തിക്ക ദാസിത്വംതന്നെ ഭാഷക്കു കൈക്കൊള്ളേണ്ടതായിവന്നു. തമ്പുരാക്കന്മാർ, വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ, രാജരാജവൎമ്മ, കേശവപിള്ള, വാരിയർ എന്നീ കവിവൎയ്യന്മാരുടെ നിഷ്കൎഷയിൻ കിഴിൽ ഭാഷാസാഹിത്യം സംസ്കൃതത്തെ രണ്ടാമതും അനുകരിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അധികമായ സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ പ്രയോഗങ്ങളാലും സംസ്കൃത വ്യാകരണ നിബന്ധനകളാലും സംസ്കൃത വൃത്തം, ഛന്ദസ്സ്, രീതി, എന്നുമാത്രമല്ല, അലങ്കാരങ്ങൾ, ആശയങ്ങൾ, ഭാവനകൾ ഇതുകളാൽ ഭാഷയെ സംസ്കൃതത്തോട്ട കെട്ടിയിണക്കി അടിമപ്പെടുത്തുവാൻ തുടങ്ങി.

എന്നാൽ ഇക്കാലത്തും മാതൃഭക്തിയുള്ള ചിലർ ഈ കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു പിഴച്ചു ഭാഷയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നായി പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു. ധാടിയും, മോടിയും ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും ഇവരുടെ പ്രയത്നങ്ങൾ ഭാഷയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യകാംക്ഷയെ തീരെ നശിപ്പിക്കാതെ നിലനിൎത്തിവന്നു. പുനം, പൂന്തോട്ടം, ശീവൊള്ളി, വെണ്മണി, നടുവം, ഒട്ടവിൽ മുതലാവർ പരിശുദ്ധമായ ദ്രാവിഡപദ പ്രയോഗങ്ങളാലും നവീനവും സ്വാതന്ത്ര്യവുമായ ആശയങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചും, ചില സമയങ്ങളിൽ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളെ അനുകരിച്ചും ഭാഷയെ പോററുവാൻ അത്യധികം ശ്രമിച്ചുപോന്നു. എങ്കിലും, ഈ മത്സരത്തിൽ, തെക്കും വടക്കുമായുള്ള സമരത്തിൽ, അല്ലെങ്കിൽ സംസ്കൃതരീതിയും ഭാഷാരീതിയുമായുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ, പഴയ പ്രസ്ഥാനവും പുതിയപ്രസ്ഥാനവുമായുള്ള തൎക്കത്തിൽ, വിജയം നേടിയിരുന്നതു തെക്കൻസംഘം തന്നെയായിരുന്നുവെന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. അതിന്നു് അധികവും കാരണം കോയിത്തമ്പുരാൻ, രാജരാജവൎമ്മ എന്നീ നേതാക്കന്മാരുടെ അപാരമായ പാണ്ഡിത്യവും അസാമാന്യമായ ബുദ്ധിശക്തിയും പ്രാബല്യവും തന്നെയായിരുന്നു. അവരോട്ട കിടപിടിക്കത്തക്ക ബുദ്ധിവൈഭവത്തോടും പ്രതാപത്തോടുംകൂടിയ ഒരു ദേഹി മറുകക്ഷിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല, വളരെക്കാലമായി അനുകരിച്ചുവന്നിരുന്ന രീതിക്കു് ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രാബല്യവും സ്വാധീനവും വേരുറച്ചു നില്ക്കേ പുതിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു പുതിയതാണെന്നുള്ള കാരണത്താൽതന്നെ പ്രചാരം സിദ്ധിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണല്ലോ.

മേൽപറഞ്ഞ സമരത്തിൽ ദ്രാവിഡപക്ഷക്കാരുടെ നേതാവും, പോരാട്ടത്തിൽ വിജയിയും, ഭാഷാകന്യകയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു്

കാരണഭൂതനും, പുതിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വാഗ്മിയായ പ്രതിനിധിയുമായിട്ടാണ് നാം വള്ളത്തോളിനെ കാണുന്നതു്. ആയതിനാൽ തന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികൾക്ക പ്രചാരവും ജനസമ്മതിയും ലഭിക്കുവാൻ കാരണം. സ്വരാജ്യസ്നേഹം, സമുദായ പരിഷ്കാരം, സ്വാതന്ത്ര്യം സഹജീവിസ്നേഹം, സ്വാത്മാഭിമാനം, മാമൂലിനോടുള്ള വെറുപ്പ്, സ്വതന്ത്രചിന്തന എന്നീ പുതിയ തത്വങ്ങളെ ഹൃദയംഗമമാക്കി കവിതാരൂപേണ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു ജനങ്ങളെ തോഷിപ്പിക്കുന്നതിൽ അസാധാരണ പാടവവും വാസനാശക്തിയും പ്രദശിപ്പിക്കുന്ന വള്ളത്തോൾ കൃതികൾ ഇന്നു് നാടെങ്ങും പരന്നു കാണുന്നതിൽ അതിശയിപ്പാനുണ്ടോ? വള്ളത്തോൾ കൃതികൾക്ക് അധികവും പ്രചാരം യുവജനങ്ങളുടെ ഇടയിലാണെന്നുള്ള ഏകസംഗതിതന്നെ എൻെറ അഭിപ്രായത്തിന്നു് സാക്ഷ്യമാണ്. പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസം കാരണത്താലും, വെറുപ്പത്താലും, സ്വാതന്ത്ര്യം, സ്വരാജ്യസ്നേഹം, അഭിമാനം, സമുദായ പരിഷ്കാരം എന്നീ തത്വങ്ങളെ ഭക്തിപൂർവ്വം ജീവിതസർവ്വസ്വമായി അംഗീകരിച്ചും, മററു രാജ്യങ്ങളിലെ സമ്പ്രദായങ്ങളിലും, നടവടികളിലുമുള്ള പരിചയംകൊണ്ടു സ്വന്തസമുദായങ്ങളിലുള്ള പല ഹീനനടവടികളിൽ വെറുപ്പുതോന്നിയും, പാശ്ചാത്യഭാഷാപരിശീലനം നിമിത്തം ആയതിലുള്ള ആശയവിശേഷങ്ങൾ ഉത്തമങ്ങളും പരിചയങ്ങളുമായിത്തീൎന്നും വിദേശീയരുടെ ഭരണംനിമിത്തം അവമാനം തോന്നിയും, ബുദ്ധിയേക്കാൾ ഹൃത്തിന്നു ശക്തിയേറുന്നതുമായ യുവാക്കൾക്ക വള്ളത്തോൾ കൃതികൾ താന്താങ്ങളുടെ മനോവികാരങ്ങളേയും, ആഗ്രഹങ്ങളേയും, ആദൎശങ്ങളേയും മററും അവനവന്നു് സാധിക്കാത്തവിധം മധുരമാംവണ്ണവും ഊൎജ്ജിതമായും പ്രസംഗിക്കുന്നതായിട്ടാണ് തോന്നുന്നതു്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ വള്ളത്തോൾ അവരുടെ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾക്ക പാത്രീഭവിച്ചതിൽ അതിശയിപ്പാനില്ലല്ലോ.

മേൽ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു വള്ളത്തോൾ കൃതികളിൽ ആലോചനാമൃതങ്ങളായ തത്വങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നോ മറേറാ കരുതേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല. ചുഴിഞ്ഞുനോക്കുന്നതായാൽ പലിടങ്ങളിലും സൂക്ഷ്മമായ ലോകതത്വങ്ങളേയും മനുഷ്യസ്വഭാവങ്ങളേയും അദ്ദേഹം നിൎദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാവുന്നതാണ് "നിങ്ങൾ തൻ പോക്കു വിപരീതമാകൊലാ" എന്ന പദ്യകൃതിയൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളും,

'അല്ലാഹ്', 'ജാതകം തിരുത്തി', 'മഗ്ദലനമറിയം' എന്നു മുതലായ കൃതികളിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന തത്വങ്ങളും പണ്ഡിതന്മാർക്കുകൂടെ ചിന്തനോദ്ദീപകങ്ങളായ വിഷയങ്ങളാണ്.

ഇപ്രകാരം നവീനപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപദേഷ്ടാവും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പരമാചാര്യനും, യുവജനങ്ങളുടെ ഗുരുനാഥനുമായ വള്ളത്തോൾ ഹൃദയോദ്ദീപകങ്ങളും ചിന്താമൃതങ്ങളുമായ കൃതികളെഴുതി തന്റെ യശഃസ്തംഭത്തെ സ്ഥാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും ആ സ്തംഭത്തിന്റെ അസ്തിവാരബലവും പടവുകളുടെ വിശേഷതയും, പതാകകളുടെ വിചിത്രവേലയും പരീക്ഷിച്ചറിയേണ്ടതത്യാവശ്യംതന്നെ. മററനവധി കവിവര്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ അത്യുച്ചമായ കീർത്തിയും സാർവ്വഭൌമത്വവും ലഭിപ്പാനിടയായ നമ്മുടെ വള്ളത്തോൾ കവിവരനിൽ അസാമാന്യങ്ങളായ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ നിറഞ്ഞിരുന്നിരിക്കേണമെന്നതും അവിതർക്കിതംതന്നെ. ആ വിധം വിശിഷ്ട ഗുണങ്ങൾ ഏതെല്ലാമെന്നും അവകൾ ഏതുപ്രകാരത്തിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ വെളിപ്പെടുന്നതെന്നും ആരാഞ്ഞറിയുകയാണ് നമ്മുടെ ഇനിയത്തെ ജോലി.

കോയിത്തമ്പുരാൻ, രാജരാജവർമ്മ എന്നീ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർ കവിതാലോകം ഭരിച്ചിരുന്നകാലത്താണ് നമ്മുടെ കവി ആദ്യമായി ആ ലോകത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതു്. അനീതമായ രാജ്യഭക്തിയാലോ, അതല്ല, സ്വാതന്ത്ര്യചിന്തന മനസ്സിൽ ഉദിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാതിരുന്നതിനാലോ, ധൈര്യമില്ലാഞ്ഞതിനാലോ മററോ വള്ളത്തോൾ ആദ്യമായി കവിതാദേവിയെ ആരാധിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതു തിരുവിതാംകൂർ കക്ഷിക്കാരെ അനുകരിച്ചുതന്നെയായിരുന്നു. സംസ്കൃതശാസ്ത്രങ്ങളിലും പുരാണങ്ങളിലും മററും സിദ്ധാന്തിച്ചിട്ടുള്ളതായ ഇതിഹാസങ്ങളെ ശുഷ്കമായ രീതിയിൽ ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തി വർണ്ണിക്കുകയും, വിവിധാർത്ഥങ്ങളടങ്ങിയ സാസ്കൃതപദങ്ങളെ സംസ്കൃതനിഘണ്ടുവിൽനിന്ന് ലജ്ജകൂടാതെ കടം മേടിച്ച് രൂപാന്തരപ്പെടുത്താതെ സ്വന്തമെന്നപോലെ ഭാഷയിൽ ഉപയോഗിക്കുകയും, സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തിന്റെയും ഛന്ദസ്സിന്റെയും മററും നിബന്ധനകളെ അക്ഷരംപ്രതി ഭാഷയിൽ അനുസരിക്കുകയുമാണല്ലോ പല മുൻഗാമികളുടേയും സഹജമായ പ്രവൃത്തികൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. അതനുസരിച്ചുതന്നെയാണ് വള്ളത്തോളിന്റെ ആദ്യത്തെ ഉദ്യമങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്.

ഇക്കാലത്തു വള്ളത്തോളിൻെറ പ്രധാനമായ പരിശ്രമം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു് സംസ്കൃതപുരാണങ്ങളേയും കാവ്യങ്ങളേയും തർജ്ജമചെയ്യുന്നതിലായിരുന്നു. അന്നത്തെ ഉദ്യമഫലങ്ങളാണ് 'വാത്മീകിരാമായണം', 'ഉന്മത്തരാഘവം', 'സ്വപ്നവാസവദത്ത', 'ഊരുഭംഗം' മുതലായ തർജ്ജമകൾ. പതിനെട്ടു പുരാണങ്ങളും ഇതുകൾ ഒന്നിച്ചു തർജ്ജമചെയ്യുവാൻ വള്ളത്തോൾ ഒരുമ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നും പത്രമുഖേന നാം അറിയുന്നു. തർജ്ജമകളുടെ ഗുണമോ ദോഷമോ നില്ക്കുന്നതു മൂലത്തിലെ ആശയങ്ങൾക്കും, ചമൽക്കാരത്തിന്നും, ശബ്ദമാധുര്യത്തിന്നും, അലങ്കാരങ്ങൾക്കും, ഭാവനകൾക്കും, എന്നുവേണ്ട, മൂലത്തിലെ കവിതാഗുണങ്ങൾക്കു യാതൊരു ഹാനിയും നേരിടാതെ ഭാഷയിൽ പകൎത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതനുസരിച്ചാണ്. അതിനാൽ നേർപകൎപ്പല്ലാതെ തർജ്ജമക്കാരൻെറ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രകടനത്തിന്നും പ്രതിഭാവിലാസത്തിന്നും തർജ്ജമകളിൽ സ്ഥലം അനുവദിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ഒരു തർജ്ജമക്കാരൻെറ ചുമതലകൾ നിസ്സാരങ്ങളല്ല. രണ്ടു ഭാഷകളിലും അസാധാരണ വ്യുല്പത്തിയില്ലാതെ ഈ ചുമതലകൾ നിൎവ്വഹിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. പ്രത്യേകിച്ചു പല വയ്യാകരണന്മാരാലും തക്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരാലും പണ്ഡിതശിരോമണികളാലും വളരെക്കാലമായി വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള സംസ്കൃതപദങ്ങളെ വളരെ അല്പംമാത്രം വാക്കുകളടങ്ങിയതും അതുകൾക്കുതന്നെ വ്യവസ്ഥകളില്ലാത്തതുമായ മലയാളഭാഷയിലേക്കു തർജ്ജമ ചെയ്യുകയെന്നതു് സുസാദ്ധ്യമായ പ്രവൃത്തിയല്ല. ആണെങ്കിൽതന്നെ, ഒരു ഭാഷയിലെ ശബ്ദമാധുൎയ്യവും ചമൽക്കാരത്വവും മററു ഭാഷയിലേക്കു, എത്രതന്നെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി പരിശ്രമിച്ചാലും, പകൎത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതുമല്ല.

ഇതുകളെല്ലാം മനസ്സിൽക്കരുതിയുംകൊണ്ടു വള്ളത്തോൾതർജ്ജമകളെ നോക്കുന്നതായാൽ അതുകൾ ഒട്ടധികം നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെ വേണം പറവാൻ. വലിപ്പംകൊണ്ടും പ്രാചീനത്വംകൊണ്ടും കവിതാമാധുൎയ്യംകൊണ്ടും 'വാത്മീകിരാമായണം' തന്നെയാണ് മററെല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളേക്കാൾ പ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്നതു്.

ആദികവിയായ വാത്മീകി ശ്രുതിമാധുൎയ്യത്തോടുകൂടി സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള ഈ മഹാകാവ്യത്തെ അൎത്ഥഗൌരവംകൊണ്ടോ, ഭാവനാശക്തികൊണ്ടോ, തന്മയത്വത്താലോ, ചമല്ക്കാരത്താലോ, ഗാനമാധുൎയ്യം

കൊണ്ടോ, എന്നുവേണ്ട, യാതൊന്നുകൊണ്ടും കടത്തിവെയ്ക്കുന്നതിന്നായി ഇന്നോവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള യാതൊരുഭാഷയിലുള്ള യാതൊരു കൃതിക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഈ ശ്രേഷ്ഠകാവ്യത്തെ നമ്മുടെ ഭാഷയിലേക്ക് പദ്യമായിട്ടുതന്നെ വേറെ ഒരു കൃതികൂടെ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ വൃത്താനുവൃത്തമായ തർജ്ജമ വള്ളത്തോളിൻേറതുതന്നെയാണ്. വൃത്താനുവൃത്ത തർജ്ജമക്കു കുറെ ഏറെ കഷ്ടപ്പാടും അസൌകര്യങ്ങളുമുണ്ടെന്നുവരികിലും ആസ്വാദ്യതയും കൂട്ടമല്ലോ. വിവിധാൎത്ഥങ്ങളുള്ള സംസ്കൃതപദ്യങ്ങളെ അതേ വൃത്തത്തിന്നുള്ളിൽ ഭാഷയിലാക്കുവാൻ എത്രമാത്രം കഷ്ടപ്പാടുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു അല്പം ഒന്നാലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ ഏവനും അറിയാവുന്നതാണ്. ഒരുദാഹരണംകൊണ്ടുമാത്രം തർജ്ജമക്കാരൻെറ കഷ്ടപ്പാടുകളെ അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്

"രാമം ദശരഥം വിദ്ധി,
മാം വിദ്ധി ജനകാത്മജാം,
അയോദ്ധ്യാ അടവിം വിദ്ധി,
ഗച്ഛതാത യഥാസുഖം."

എന്ന പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട മൂലത്തിലെ ശ്ലോകത്തിന്ന് പത്തും പതിമൂന്നും അൎത്ഥങ്ങറം പറയാവുന്നതാണെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. മൂന്നൎത്ഥം ഒരു സംസ്കൃതപണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞുതന്നിട്ടുള്ളതായി എനിക്കുതന്നെയും അനുഭവമുണ്ട്. ഈ വിവിധാൎത്ഥങ്ങറം ഒരേ ശ്ലോകംകൊണ്ടു ഭാഷയിൽ സ്ഫുരിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതുതന്നെയാണ്. അതിനാൽ സുഗ്രാഹ്യവും സന്ദൎഭോചിതവുമായ അൎത്ഥത്തെ മാത്രം അംഗീകരിച്ചു ആയതിനെ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുവാനേ ഏവനും സാധിക്കയുള്ളു. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിൽ മൂലത്തിലെ ശ്ലോകത്തിൻെറ ആസ്വാദ്യതയ്ക്ക് എത്രമാത്രം ഉടവു വന്നുചേരുന്നുവെന്നു ഏവനും ആലോചിക്കാവുന്നതാണ്. ഇതു ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം മാത്രമാണ്.

രാമായണംതർജ്ജമയിൽ എന്നുവേണ്ട, മററു തർജ്ജമകളിലും ഈ വിധം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായ ദോഷങ്ങറം പലതും കണ്ടേയ്ക്കാമെങ്കിലും നമ്മുടെ കവിയെ സംബന്ധിച്ചു പറയുന്നതാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സഹജമായ ചില കവിതാഗുണങ്ങറം ഇതുകളിലും കാണുന്നതായിട്ടാണ് നമുക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നതു്. പ്രധാനമായി വള്ളത്തോറം കൃതികളിൽ കണ്ടുവരുന്ന ഒരു ഗുണം ശബ്ദമാധുൎയ്യമാണ്. കണ്ണങ്ങറം

ക്ക ആനന്ദത്തെ നല്കുന്നതായ ശ്രുതിഗുണം, അതായതു്, പദങ്ങൾക്ക തമ്മിലുള്ള സ്വരച്ചേർച്ച, രാമായണാദി തൎജ്ജമകളിലാണ് ആദ്യമായി നാം കണ്ടുവരുന്നതു്. വള്ളത്തോൾ കൃതികൾക്ക പ്രത്യേകമായ ഈ ഗുണം രാമായണതൎജ്ജമയിൽനിന്ന് സമ്പാദിച്ചതായിരിക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നതു്. അശ്വമേധയാഗത്തിന്നനവധി സഭ്യന്മാർ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സഭയിൽ നാരദാദി സംഗീതവിദഗ്ദ്ധരെക്കൂടെ സ്തംഭിപ്പിച്ച വാത്മീകി കോകിലത്തിന്റെ കൂജിതം കരസ്ഥമാക്കുവാൻ വളരെക്കാലം മനസ്സിരുത്തി വേലചെയ്തതിന്റെ ഫലം കാണാതിരുന്നാലായിരുന്നേനേ അതിശയത്തിന്നു വഴി. ഇതിന്നും പുറമേ, ഭാസകാളിദാസകവികളുടെ കൃതികളിലാണ് വള്ളത്തോൾ കവിക്ക് അധികം പ്രതിപത്തി കാണുന്നതു്. സംസ്കൃതകവികളുടെ ഇടയിൽ ഇവൎക്ക് രണ്ടുപേൎക്കമാണ് വാഗ്വൈഭവവും ശ്രുതിജ്ഞാനവും ഏറുകയെന്നതും ലോകസമ്മതമാണല്ലോ.

ഭാഷയിലുള്ള ദൌൎല്ലഭ്യംനിമിത്തം ഒട്ടധികം സംസ്കൃതവാക്കുകൾ തൎജ്ജമകളിലും ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. പിന്നീടുള്ള വള്ളത്തോൾ കൃതികളിൽ സംസ്കൃതവാക്കുകളെ ധാരാളം കാണാവുന്നതാണ്: അതൊഴിച്ചുകൂടാത്തതുമാണ്: എല്ലാ സാഹിത്യകാരന്മാരും ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയുമാണ്. എന്നാൽ വള്ളത്തോൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന സംസ്കൃതവാക്കുകൾക്ക ഔചിത്യവും മാധുൎയ്യവും ഏറുന്നതായി നാം കാണുന്നു. അതിന്നുള്ള കാരണം അദ്ദേഹം സദാപി കഠോരങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങളെ വിട്ടു ഭാഷാശബ്ദങ്ങളോടിണങ്ങുന്നതായി മൃദുശബ്ദങ്ങളോടുകൂടിയ സംസ്കൃതപദങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തുപയോഗിക്കുന്നതിൽ കാണിച്ചുവരുന്ന നിഷ്കൎഷയാണ്. ഇതുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്കു വിശേഷവും ഈ ശ്രുതിമാധുൎയ്യത്തിന്നും കാരണവും. ഗദ്യത്തേക്കാൾ പദ്യത്തിന്നുള്ള വിശേഷത ഗീതമാണല്ലോ. സംഗീതത്തിന്നു ശ്രുതിഗുണവും സ്വരച്ചേർച്ചയും എത്രമാത്രം ആവശ്യങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതുമില്ല. പ്രത്യേകിച്ചു മലയാളഭാഷക്കു തമിഴിനോടൊത്ത മൃദുത്വം ഇല്ലെങ്കിലും ഇതരഭാഷകളെപ്പോലെ ഘോരശബ്ദങ്ങൾ നിറഞ്ഞതല്ല. അതിനാൽ ഭാഷയുടെ സ്വഭാവത്തിന്ന് ചേർച്ചയുള്ള സംസ്കൃതവാക്കുകളെ തിരഞ്ഞെടുത്തുപയോഗിക്കുന്നതിൽ അതിശയിക്കത്തക്ക ഭാഷാനൈപുണ്യം വള്ളത്തോൾ പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതഭാഷാജ്ഞാനവും അസാമാന്യംതന്നെ.

തർജ്ജമകളിൽ ഏറെക്കാലം ചിലവാക്കിയതിന്ന് ശേഷം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തികൾ പഴയരീതി അനുസരിച്ചു മഹാകവിത്വം നേടുന്നതിന്നായിരുന്നു. ഒരു മഹാകാവ്യം രചിച്ചതിന്നുശേഷമേ ഏവനും ഈ ബിരുദിന്നർഹനാവുകയുള്ളു വെന്നായിരുന്നു അക്കാലത്തിലെ നിയമം. ആയതും ഗുരുകാരണവന്മാർ വെച്ചുപോയ ചുവടിൽക്കൂടെത്തന്നെ വേണംതാനും. അതിനാൽ 'ചിത്രയോഗം' പുറത്തുചാടുവാൻ ഇടയായി. നഗരാർണ്ണവകാനനാദികളുടെ വർണ്ണനകളടങ്ങിയ ഈ മഹാകാവ്യത്തിൻെറ ഇതിഹാസം 'കഥാസരിത്സാഗര'ത്തിൽ നിന്നെടുത്തതാണു. കഥാവസ്തു വളരെ ഹൃദയോന്മേഷകമാണെന്നു പറയുകവയ്യാ. വർണ്ണനകളും പലസ്ഥലത്തും അതിരുകവിഞ്ഞു നീണ്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. ആശയങ്ങളിലും ഉപമാദി അലങ്കാരങ്ങളിലും മററും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രകടനം ഉണ്ടെന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ. കാളിദാസകൃതിയായ 'രഘുവംശ'ത്തിൽനിന്നോ, 'ശാകുന്തള'ത്തിൽനിന്നോ എടുത്തതല്ലാത്ത അലങ്കാരങ്ങളോ, ആശയങ്ങളോ, ഇതിൽ അധികം ഉണ്ടെന്നും പറയുവാൻ പ്രയാസം. സംസ്കൃതഭണ്ഡാരത്തിലെ അമൂല്യരത്നങ്ങളെ ഭാഷാസ്നേഹികൾക്കു സുപരിചിതമാക്കേണ്ടുന്ന ഉദ്ദേശമാണ് കവിക്കുണ്ടായിരുന്നതെങ്കിൽ ഉദ്യമം സഫലീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് നിർവിവാദംതന്നെ. പ്രസ്തുത കാവ്യത്തിൽനിന്നു കവിയുടെ മനോഗുണങ്ങളോ വാസനാബലമോ നിർണ്ണയിക്കാവുന്നതല്ല. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തോടും സംസ്കൃതസാഹിത്യനിയമങ്ങളേയും അനുസരിച്ചുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും പ്രസ്തുത മഹാകാവ്യത്തിലാണു വള്ളത്തോളിൻെറ സ്വതന്ത്രസൃഷ്ടിയെ നാം ആദ്യമായി ആസ്വദിക്കുവാൻ ഇടവരുന്നതു്. മാമൂലനുസരിച്ചുണ്ടാക്കിയ ഈ കാവ്യത്തിൽ പുതിയ പ്രസ്ഥാനം കാണുന്നതിൽ ആശ്ചര്യത്തെക്കൂടെ സഹൃദയന്മാരിൽ ജനിപ്പിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. സംസ്കൃതകാവ്യാനുകരണത്തിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രപ്രസ്ഥാനത്തിലേക്കുള്ള കവിഹൃദയത്തിൻെറ യാത്രക്കിടയിൽ വഴിമദ്ധ്യത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള വിശ്രമസ്ഥാനമാണു 'ചിത്രയോഗം' എന്നു കരുതുന്നതായാൽ ആദ്യദർശനത്തിൽ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായി തോന്നുന്ന രണ്ടു പ്രസ്ഥാനങ്ങളേയും ഒന്നിച്ചു കാണുവാനുള്ള കാരണം മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. 'ചിത്രയോഗ'ത്തിലെ പതിനൊന്നാം സർഗ്ഗം അതിൽനിന്നു വേർപ്പെടുത്തി 'ഒരുൾനാട്ടിലെ വേനൽക്കാല'മെന്നുള്ള നാമധേയത്തോടെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതായാൽ വള്ളത്തോളിൻെറ പിന്നീടുണ്ടായിട്ടുള്ള ഖണ്ഡകൃതികളിൽ ഒന്നെന്നേ ആരും കരു

തുകയുള്ളൂ. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസംകൂടാതേയും സംസ്കൃതസ്വത്തുക്കളെ മാത്രം ആശ്രയിക്കാതേയും കവിതയെഴുതാവുന്നതാണെന്ന് തെളിയിക്കുവാൻ വേണ്ടിയോ ആ സർഗ്ഗത്തെ ഇത്തരത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നുകൂടി സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏതുവിധമായാലും പിന്നീടുള്ള ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾക്ക് മാർഗ്ഗദർശിയായിട്ടാണ് ഈ പതിനൊന്നാം സർഗ്ഗം വായനക്കാർക്കു കാണപ്പെടുന്നത്.

'ചിത്രയോഗ'നിർമ്മാണനത്താൽ മഹാകവിത്വം സ്ഥാപിച്ചതോടുകൂടി കവിക്ക് മനോധൈര്യം വന്നുചേർന്നതായി നാം കാണുന്നുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആയതിന്ന് ശേഷമാണ് സ്വകല്പനാശക്തിയനുസരിച്ചു സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിലേക്ക് വള്ളത്തോൾ പ്രവേശിപ്പാൻ തുടങ്ങിയത്. 'ചിത്രയോഗ'ത്തിലെ പതിനൊന്നാം സർഗ്ഗത്തിന്ന് ജനസമക്ഷം സിദ്ധിച്ച ആദരപൂർവ്വമായ സ്വീകാരം നിമിത്തമോ, അതല്ലാ, മഹാകവി എന്ന ബിരുദ് സമ്പാദിച്ചതിനാൽ ഏതു മാർഗ്ഗത്തിലും ഇറങ്ങി സഞ്ചരിക്കാമെന്നു കരുതിയോ, അതോ, ആശാൻെറ 'നളിനി'യും, 'ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത'യും കണ്ടു ധൈര്യം തോന്നിയോ, ഒരുസമയം പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരങ്ങളുടേയും തത്വങ്ങളുടേയും പരിചയത്താലോ എങ്ങിനെയായാലും 'ചിത്രയോഗ'നിർമ്മാണനത്തിന്ന് ശേഷം വള്ളത്തോൾ കൃതികളിൽ അനല്പമായ അവസ്ഥാഭേദത്തെ നാം കണ്ടുവരുന്നു. ഇക്കാലത്തെ സൃഷ്ടികളാണ് പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട 'സാഹിത്യമഞ്ജരി'കളും മററു ഖണ്ഡകൃതികളും.

ഇക്കാലത്തുതന്നെ കാലാന്തരംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളിൽ നാം ചില്ലറയായ മാററങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്. ആദ്യത്തെ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ പഴയരീതിയിലുള്ള കവിതകളിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യസ്ഥപ്പെട്ടവകളാണെന്നുവരുകിലും മിക്കവാറും അവയുടെ വിഷയങ്ങൾ പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ നിന്നെടുത്തവകളാണ്. 'ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധൻ', 'ശിഷ്യനും മകനും', 'ഒരു കത്ത്' എന്നിവകളിലെ പാത്രങ്ങളേയും വിഷയങ്ങളേയും നോക്കുക. എന്നു മാത്രമല്ല, ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തേയും തീരെ വേണ്ടെന്നു വെക്കുവാൻ ധൈര്യവും കവിക്കു വന്നിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ഇത്തരം ഉദ്യമങ്ങളിൽ അല്പകാലം പരിശ്രമിച്ചതിന്നുശേഷം പഴയകക്ഷിക്കാരിൽനിന്ന് തീരെ വേർപെട്ട് പുതിയ പരിഷ്ക്കാരക്കമ്മിററിക്കാരുടെകൂടെ യോജിക്കുകയും അവരുടെ നേതൃത്വം വഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 'സാഹിത്യ

മഞ്ജരി'കളുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടിയാണ് മാതൃഭാഷാഭിമാനികളുടെ നേതൃത്വം വള്ളത്തോളിന്ന് സിദ്ധമായത്. പാന, വഞ്ചിപ്പാട്ട്, മഞ്ജരി, കേക, കാകളി മുതലായ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിൽ അധികഭാഷാപദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു വിവിധ വിഷയങ്ങളേയും നവീന തത്വങ്ങളേയും പ്രതിപാദിച്ചു കവിതാനിർമ്മാണനം ചെയ്തുതുടങ്ങിയപ്പോൾ വള്ളത്തോളിൻെറ യശഃസ്തംഭം മാത്രമല്ല പണിതീർന്നത്. സംസ്കൃതമലയാളഭാഷാപോരാട്ടംതന്നെ അവസാനിച്ചു എന്നും പറയാം. ദ്രാവിഡരീതിയിലുള്ള കൃതികളെ ബഹുജനങ്ങൾ ഐകകണ്ഠ്യേന അഭിമാനപുരസ്സരം കൈക്കൊണ്ടു് തോഷിക്കുകയാൽ വിജയം ഭാഷക്കുതന്നെ കിട്ടുകയും ചെയ്തു. ഭാഷയുടെ വിജയമൂർത്തിയായി വള്ളത്തോളും കാണപ്പെട്ടു.

ഇതേവരെ നാം വള്ളത്തോൾ കൃതികളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്ന വിധത്തിൽ കവിഹൃദയത്തിൻെറ വളർച്ചയേയോ മാററങ്ങളേയോ പററി മാത്രമെ വിസ്തരിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. വിചാരിച്ചതിലധികം സ്ഥലവും അതിന്നുവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കേണ്ടതായും വന്നു. ശേഷമുള്ള സമയംകൊണ്ടു് ഈ കവിവര്യൻെറ കൃതികളിൽ സ്ഥായിയായിക്കാണുന്ന ചില ഗുണദോഷങ്ങളെ അല്പമൊന്നു നിരൂപണം ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണു. വള്ളത്തോൾ കൃതികളിൽ പ്രധാനമായി കണ്ടുവരുന്ന ഒരു ഗുണം ശബ്ദമാധുര്യമാണെന്നു നാം മുമ്പൊരവസരത്തിൽ പ്രസ്ഥാവിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ആ ഗുണം സിദ്ധിപ്പാൻ ഹേതുവായ അവസരങ്ങളും സംഗതികളും വിസ്തരിച്ചിരിക്കെ ആയതിനെ പററി ഇവിടെ ഇനി പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല.

മറെറാരു ഗുണം വള്ളത്തോൾ കൃതികളിൽ പ്രത്യേകിച്ചു കാണുന്നതു് ഗ്രന്ഥകർത്താവിൻെറ ചിത്രനിർമ്മാണനത്തിലുള്ള കൈവിരുതുതന്നെ. അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള ചിത്രങ്ങൾ ഒന്നൊഴിയാതെ സകലതും ചിരായുസ്സോടുകൂടി മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ ആചന്ദ്രതാരം നിലനില്ക്കുന്നവകളാണു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചിത്രനിർമ്മാണനസാമർത്ഥ്യത്തെ അറിയണമെങ്കിൽ പൊതുവിൽ ചിത്രനിർമ്മാണനത്തെപററി അല്പം ചില വസ്തുക്കൾ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ചിത്രസൃഷ്ടിയിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ ഹേതുവാൽ രണ്ടുതരത്തിലാണു് അവകളെ വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നതു്. യവനന്മാർ തുടങ്ങിയ പാ

ശ്ചാത്യന്മാർ മനുഷ്യരൂപങ്ങളെ, ബാഹ്യപ്രകൃതികൾക്കും ചേഷ്ടകൾക്കും പ്രാബല്യത്തെ കൊടുത്ത്, അതുകൾ അനുസരിച്ച് രൂപത്തിന്നു വൈശിഷ്ട്യത നല്കി അതിശയിക്കത്തക്ക പാടവം പ്രദർശിപ്പിച്ചു രൂപങ്ങളെ വരക്കുകയും കൊത്തിവെക്കുകയുമാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ, നമ്മുടെ പൂർവ്വീകന്മാർ ബാഹ്യരൂപത്തെ ഗണ്യമാക്കാതെ ആന്തരവൃത്തികളെ മുൻനിൎത്തി അവകളെ തെളിയിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള ചിത്രസൃഷ്ടിക്കാണു പ്രാബല്യം കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. പ്രധാനമായി ഇങ്ങിനെ രണ്ടുതരം ചിത്രങ്ങളാണ് ലോകത്തിൽ ഉള്ളത്. ഹൃദയോന്മേഷകങ്ങളും ഉദ്ദീപകങ്ങളുമായ ചിത്രങ്ങൾ നമ്മുടെ പൂർവ്വീകന്മാരുടേതുതന്നെയെന്നതിന്നും സംശയമില്ല. അന്തരവൃത്തികളെ ബാഹ്യ ചേഷ്ടകളെക്കൊണ്ടു പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിന്നുള്ള സൃഷ്ടിവൈഭവം അസാധാരണ ചൈതന്യശക്തിയാലല്ലാതെ സാധിക്കുന്നതുമല്ല. ഇത്തരത്തിൽ നിരീക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ വള്ളത്തോളിൻെറ ചിത്രങ്ങൾ സകലതും നമ്മുടെ പൂർവ്വീകന്മാരെ അനുകരിച്ചുതന്നെയാണു സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതും. അല്പം ചില ബാഹ്യചേഷ്ടകളെക്കൊണ്ടു ആന്തരവൃത്തികളെ എത്ര ഉന്മേഷജനകമായ വിധത്തിലും അതിശയമായ രീതിയിലുമാണ് അദ്ദേഹം വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. ബാഹ്യരൂപത്തെ മാത്രം വൎണ്ണിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളായിരുന്നാൽ അവകൾ എത്രതന്നെ വിശിഷ്ടങ്ങളായിരുന്നാലും അസാധാരണങ്ങളായി ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽനിന്നു വേറിട്ട് ആഹ്ലാദകരങ്ങളായ ചിത്രങ്ങളായിതന്നെ സ്ഥിതിചെയ്യുവാനേ സാധിക്കുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ആന്തരവൃത്തികളെ കുറിക്കുന്നവകളായിരുന്നതുകൊണ്ടും ബാഹ്യരൂപങ്ങൾ വിസ്തരിക്കപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിനാലും വള്ളത്തോളിൻെറ ഓരോ ചിത്രവും നമ്മുടെ സമുദായജീവിതത്തിൽ നിമിഷംപ്രതി, അല്ലെങ്കിൽ ദിവസംപ്രതി, കണ്ടുവരുന്ന രൂപങ്ങളാണ്. ആയതുകൊണ്ടു അവകൾക്ക് ചിരായുസ്സും ഹൃദയോന്മേഷകത്വവും സിദ്ധിക്കുവാനും ഇടയായി. ഒന്നുരണ്ടുദാഹരണങ്ങളെമാത്രം വിസ്തരിച്ചു എൻെറ വാദത്തെ സമൎത്ഥിക്കാമെന്നു കരുതുന്നു.

"മേലാകവേ ചെള്ളിളകി കിതപ്പാൽ
സ്ഥൂലാസ്ഥിപാർശ്വങ്ങളുയൎന്നു താണും
കോലായിലേതാണ്ടു നമസ്കരിച്ച
പോലെ കിടപ്പുണ്ടൊരു സാരമേയം"

എന്ന ചിത്രത്തിലെ നായയെ ദിവസംപ്രതി കാണാത്തവർ ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നായയുടെ എജമാനസ്നേഹവും വീട്ടിലെ

ദാരിദ്ര്യാവസ്ഥയും ഇതിലും ശക്തിയോടെ നമുക്കനുഭവപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു ഏതൊരു വർണ്ണനയ്ക്കും സാധിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. എന്നുമാത്രമല്ല, നായ ചുവന്നതോ, കറുത്തതോ, പാണ്ഡനോ എന്നും വാലിന്റെ നീളവും വർണ്ണവും സ്ഥിതിയും ചെവി കൂർത്തതോ വീണതോ എന്നും മറ്റൊന്നും വർണ്ണിക്കാതിരിക്കുന്നതിനാൽ ഒരു പ്രത്യേകസൃഷ്ടിയായ നായയായി അതു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നില്ല. എന്നും കണ്ടുവരുന്നതും ജീവിച്ചിരുപ്പുള്ളതും ആരുടേതുമെങ്കിലുമായി നമ്മുടെ ഇടയിൽ ചൈതന്യത്തോടെ പെരുമാറുന്ന ഒരു നായയാണ് അത്. 'വിലാസലതിക'യിലെ ഓരോ ചിത്രവും ഇതിന്നുദാഹരണമാണ്. അധികവിസ്താരഭയത്താൽ മററുദാഹരണങ്ങളെ ഇവിടെ ചേർക്കുന്നില്ല.

ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു ബഹുലാർത്ഥത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിന്നു വള്ളത്തോളിന്നു പ്രത്യേകമായ ഒരു ശക്തിയുണ്ടു. 'അനിരുദ്ധ'നിൽ "താവല്ലുകാന്തനൊരു തസ്കരനോ സുശീലേ" എന്ന ഒരു വാചകംകൊണ്ടു കഥാനായകന്റെ സർവ്വധീരോദാത്തഗുണങ്ങളേയും എത്രയും വിശദമാംവണ്ണം പ്രസ്താവിക്കുകഴിഞ്ഞു. ഈ വിശേഷഗുണത്തിന്റെ രഹസ്യം എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ പരിജ്ഞാനം കവിക്കുള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെ. യാതൊരു സാഹിത്യപ്രബന്ധമാകട്ടെ കാവ്യമാകട്ടെ വായിക്കുന്നവസരം ഏവനും അവനവന്റെ ചിന്താശക്തിയേയും ഭാവനാശക്തിയേയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും അവസരം കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. പ്രധാനങ്ങളായ വഴികളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും തത്വങ്ങളെ പൊതുവിൽ പ്രതിവാദിക്കുകയും രൂപങ്ങളെ വരക്കുകയുമല്ലാതെ സകല അപ്രധാനങ്ങളായ വിഷയങ്ങളേയും തത്വങ്ങളേയും മററും കവി വർണ്ണിക്കുന്നതായാൽ വായനക്കാർ അവരവരുടെ മനസ്സിനെ പരിശ്രമിപ്പിക്കേണ്ടുന്നാവശ്യം വരികയില്ലല്ലോ. അങ്ങിനെ വരുന്നവസരം കവിതയിൽ നീരസംതന്നെ തോന്നിയെന്നും വരാം. വള്ളത്തോൾ കൃതികളിൽ നീരസമെന്ന രസം മാത്രമെ ഇല്ലാതെയുള്ളു.

മനുഷ്യഹൃദയത്തേയും മനോവികാരങ്ങളേയും അറിയുന്നതിലും വർണ്ണിക്കുന്നതിലും ഇന്നുള്ള കവികളിൽ മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്നതു വള്ളത്തോളാണെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം. പ്രകൃതിയേക്കാൾ മനുഷ്യപ്രകൃതിയാണു കവിക്കു അധികം പരിചയം കാണുന്നത്. പ്രകൃതിവർണ്ണനയിൽ വള്ളത്തോൾ അസമർത്ഥനാണെന്നു പറയുകയല്ലാ ചെയ്യുന്നത്.

എന്നാൽ മനുഷ്യഹൃദയമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്നു പാഠ്യവസ്തുവായിട്ടുള്ള
തെന്നതിന്ന് തൎക്കമില്ലാ. സകല ഉപമകളിലും മററലങ്കാരങ്ങളിലും,
എന്നുവേണ്ട, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആശയങ്ങളധികവും മനുഷ്യജീവി
തത്തിൽനിന്നെടുത്തവകളാണ്. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വികാരങ്ങളെ
വൎണ്ണിക്കുന്നതിലും സന്ദൎഭോചിതങ്ങളായ മനഃപ്രകൃതിയെ വിസ്തരിക്കു
ന്നതിൽനിന്നും കവിയുടെ ജനനത്തെ നമുക്കു പരിഗണിക്കാവുന്നതാ
ണ്. അനിരുദ്ധൻ, ഉഷ, കുംഭാണ്ഡൻ, എന്നിവരുടെ ചേതോവി
കാരങ്ങളെ വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതും ഓരോ സന്ദൎഭത്തിൽ അവരവൎക്കുചിത
ങ്ങളായ പ്രകൃതിവിലാസത്തേയും നോക്കുക. ഇതുപോലെതന്നെ 'ശി
ഷ്യനും മകനും' എന്ന കൃതിയിൽ മകൻ പരുക്കേററു കിടക്കുന്ന അ
വസരം പരമേശ്വരൻെറയും, പാൎവ്വതിയുടേയും, രാമൻെറയും, മററു
കാണികളുടേയും അവസ്ഥാഭേദത്തെ വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു് നോക്കുക.
പാൎവ്വതിയുടെ ചാടുവാക്കുകൾ സ്ത്രീസ്വഭാവത്തെ എത്ര വിചിത്രമാ
യി വെളിവാക്കുന്നു. "ഉണ്ണാനില്ല ഉടുപ്പാനില്ല" എന്നതിൽ പ്രൌ
ഢയായ നായികയുടേയും മരുമകൻെറയും ചേതോവികാരങ്ങളെ വി
സ്തരിച്ചിട്ടുള്ളതതിശയകരംതന്നെ. ഈവിധം ഓരോ കവിത എടു
ത്തു് പരിശോധിച്ചുനോക്കുന്നതായാലും കവിയുടെ മനുഷ്യപരിജ്ഞാ
നം അളവററതാണെന്ന് മനസ്സിലാകുന്നതാണ്.

പരിജ്ഞാനം മാത്രമല്ല, സഹജീവിസ്നേഹവും അപരിമിതമാ
ണ്. ശുദ്ധാശുദ്ധമെന്ന വാദത്താൽ മനുഷ്യരെ മൃഗങ്ങളേക്കാൾ ക
ഷ്ടമായിട്ടാണല്ലൊ കേരളത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ഗണിച്ചുവരുന്നതു്.
പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ വരവിന്നു ശേഷവും സ്വരാജ്യസ്നേഹത്തിൻെറയും
സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛയുടേയും ആവിൎഭാവത്തിന്നുശേഷവും കേരളത്തിൽ താ
ഴ്ന്ന ജാതിക്കാരോടുള്ള പെരുമാററത്തിന്നു ഭേദഗതി വന്നിട്ടുണ്ട്.
താണ ജാതിക്കാരോടു കാണിക്കേണ്ടുന്ന സ്നേഹത്തിൻെറ ആവശ്യക
തയും അങ്ങിനെ കാണിക്കാത്തതിൽ മേൽ ജാതിക്കാർ പ്രവൃത്തിച്ചു
വരുന്ന അന്യായവും, നീചജാതിക്കാരെന്നു പേരുപറഞ്ഞു തള്ളിയി
ട്ടുള്ള മനുഷ്യജീവികളുടെ കഷ്ടപ്പാടും 'തോണിയാത്ര'യിൽ വൎണ്ണിച്ചി
ട്ടുള്ളതാലോചിച്ചാൽ നൂറു് പ്രസംഗം ചെയ്താലും ഇത്തരത്തിൽ മനു
ഷ്യഹൃദയത്തെ ചലിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അവനവന്നു മന
സ്സിൽക്കൊണ്ടാലല്ലാതെ ഇത്തരത്തിൽ എവനും എഴുതുവാൻ സാധി
ക്കുന്നതല്ല.

വള്ളത്തോൾ കൃതികളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത മറെറാരു ഗുണം സ്വരാജ്യസ്നേഹം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്നതാണ്. ഏതൊരു കൃതിയിലും അനൌചിത്യം വരാതെ സന്ദർഭോചിതമായി ചേക്കാവുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം ഭാരതീയരെ സ്വാതന്ത്ര്യഭരണത്തിന്നായി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും മാതൃഭൂമിയിൽ തനിക്കുള്ള നിസ്തുല്യസ്നേഹബഹുമാനങ്ങളെ പ്രദശിപ്പിക്കുകയും കവി ചെയ്യുന്നുണ്ടു. "മാതൃവന്ദനം" "മാതൃഭൂമിയോടു" "നിങ്ങൾതൻപോക്കുവിപരീതമാകൊലാ" "ഭാരതസ്ത്രീകൾതൻ ഭാവശുദ്ധി" എന്നുതുടങ്ങിയ കൃതികൾ സ്വരാജ്യാഭിമാനത്തിൻേറയും വാത്സല്യത്തിൻേറയും ഫലങ്ങളാണെല്ലോ. ഇതുകൾക്കു പുറമേ മററു കൃതികളിലും അവിടവിടങ്ങളിലായി പലസ്ഥങ്ങളിലും ഈ വികാരത്തെ കവി കാണിക്കുന്നുണ്ടു.

"വല്ലായ്മ ദേവകൾ പെട്ടുത്തുവതും സഹിപ്പൊ
ന്നല്ലായിരുന്നു ഹ! ഹ! ഭാരതപൂവ്വരക്തം"

ഇതിൽക്കാണുന്ന സ്വരാജ്യാഭിമാനത്തിനേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടമായ അഭിമാനം തോന്നുന്നതു് സാദ്ധ്യമാണോ? അഭിമാനംകൊണ്ടു കവിക്കു കാഴ്ചക്കുറവു് വന്നിട്ടില്ലെന്നും ഈ പദ്യംകൊണ്ടുതന്നെ തെളിവാണ്. പൂവ്വികന്മാരുടെ സ്ഥിതി വണ്ണിച്ച് അഭിമാനംകൊള്ളുന്നതോടുകൂടി ഇപ്പോഴത്തെ അടിമാവസ്ഥയെ ഓത്തു പശ്ചാത്താപവും കൊള്ളുന്നു. ഇങ്ങിനെ പഴയമഹത്വവും പുതിയ അടിമത്വവും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തി തൻേറ സഹോദരന്മാരെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നായി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് എത്ര ശക്തിമത്തായിരിക്കുന്നു! ഹിന്ദു, മുസിലിം, പാതിരി എന്ന ഭേദംകൂടാതെ സവ്വമനുഷ്യജീവികളിലും പ്രാണികളിലും അദ്ദേഹത്തിന്നുള്ള ഭൂതദയ ആദരണീയംതന്നെ. ഇണപിരിഞ്ഞ ക്രൌഞ്ചപക്ഷിയുടെ രോദനംകേട്ടു മനസ്സലിഞ്ഞപ്പോഴാണല്ലോ വാത്മീകിയിൽ കവിതാജ്യോതിസ്സ് വെളിപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയതു്. മനസ്സിൻേറ ആർദ്രതാമനുസരിച്ചിരിക്കും കവിതാഗുണവും എന്നുള്ളതിന്നു് വള്ളത്തോൾ കൃതികൾ ഉദാഹരണങ്ങൾതന്നെയാണ്. 'കമ്മഭൂമിയുടെ പിഞ്ചുകാൽ'. 'അമ്പാടിയിൽ ചെല്ലുന്ന അക്രൂരൻ' എന്നീ പദ്യങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഭക്തിരസത്തെ കവിച്ചു വെക്കുന്നതായ മററു കൃതികൾ തുഞ്ചൻേറതല്ലാതെ ഭാഷയിൽ മറെറാന്നില്ലെന്നുള്ളതും വാസ്തവമാണ്.

ഇതുകൾക്കെല്ലാററിന്നും പുറമെ ചമൽക്കാരത്വം, ഔചിത്യഗുണം, തന്മയത്വം എന്നീ കവിതാഗുണങ്ങൾ മൂത്തീകരിച്ചതുതന്നെ

യോ വള്ളത്തോൾ കൃതികൾ എന്നുതന്നെ സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വേണ്ടുന്നതു് വേണ്ടുംവിധത്തിൽ വേണ്ട സമയത്തിൽ പറയുന്നതിന്നാണു ഔചിത്യമെന്നു പറയുന്നതു്. 'ഒരുറക്കു പാട്ടു്' എന്ന പദ്യകൃതി ബാലന്മാരെ താരാട്ടി ഉറക്കുവാനുള്ള പാട്ടു മാത്രമാണു്. അതു ശുഷ്കങ്ങളായ വർണ്ണനകൾകൊണ്ടോ അലങ്കാരങ്ങൾകൊണ്ടോ തത്വങ്ങൾകൊണ്ടോ നിറച്ചിരുന്നാൽ ബാലഹൃദയങ്ങൾക്കു സുഗ്രാഹ്യമാകുന്നതല്ലല്ലോ. അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ ബാലഹൃദയത്തിനു് ഗ്രാഹ്യമാം വിധത്തിൽ വിശേഷാശയങ്ങളെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ഔചിത്യഗുണത്തിൻെറ ഒരു വിശേഷ ഉദാഹരണമാണു 'ഒരുറക്കുപാട്ടു.' ഇതുപോലെ തന്മയത്വം എന്നു പറയുന്നതു് അസംഭാവ്യവസ്തുക്കളെപ്പോലും വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ വാസ്തവമാണെന്നു തോന്നിപ്പിച്ചു് സഹൃദയന്മാരുടെ ഹൃദയകമലങ്ങളിൽ അതിന്നനുരൂപങ്ങളായ വികാരങ്ങളെ ജനിപ്പിപ്പാനുള്ള സാമൎത്ഥ്യംതന്നെയാണു്. വള്ളത്തോൾ കൃതികളിൽ ഓരോന്നും ഇതിന്നുദാഹരണങ്ങളാകയാൽ ഇവിടെ പ്രത്യേകം എടുത്തുദാഹരിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ചമൽക്കാരത്വം കവിതക്കു് സിദ്ധിക്കുന്നതു് ഹൃദയോന്മേഷമാകുകയാലാകുന്നു. കവിത ഹൃദയാഹ്ലാദത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതു് സൎവ്വഗുണങ്ങളുടേയും സമ്പൂൎത്തിയാൽ മാത്രമാണു്. അതിനാൽ ചമൽക്കാരത്വം പ്രത്യേകം ഒരു ഗുണമാണെന്നു പറയുകവയ്യാ. അതു മററു ഗുണങ്ങളുടെ ഫലം മാത്രമാണു്. ആശയവിശേഷത, ശബ്ദമാധുൎയ്യം, തന്മയത്വം എന്നീ ഗുണങ്ങളടങ്ങിയ വള്ളത്തോൾ കൃതികൾക്കു ചമൽക്കാരത്വമില്ലെന്നു വരികിൽ മററൊരു കവിതക്കും ആ ഗുണം ഇല്ലെന്നുതന്നെ വേണം പറവാൻ.

ഇപ്രകാരം അനവധി ഗുണങ്ങളടങ്ങിയ കവിത വള്ളത്തോൾ കൃതികളിലല്ലാതെ ഭാഷയിൽ അടുത്ത കാലത്തു് മററെങ്ങും ഇത്രയധികം കാണുമോ എന്നു സംശയമാണു്. ഈ കൃതികളെപ്പോലെ അനശ്വരങ്ങളായ വിഭൂഷകൾ ഇനിയും ഭാഷാദേവി അണിഞ്ഞു കാണുമാറാകേണമെന്ന പ്രാൎത്ഥനയോടുകൂടി ഈ പ്രബന്ധത്തെ ഇവിടെ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

K. S. Unni.

ആശാൻ സാഹിത്യം.

ആധുനികകേരളഭാഷാനഭോമണ്ഡലത്തിൽ സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിക്കുന്ന ഒരമൂല്യതാരമാണ് ആശാൻ. യശസ്സുകൊണ്ടും പേർകൊണ്ടും സരളങ്ങളും അർത്ഥഗർഭങ്ങളുമായ കവനങ്ങൾകൊണ്ടും കേരളമൊട്ടുക്ക് കുടിൽതൊട്ടു കൊട്ടാരംവരെ ചിരപരിചിതനായ്ത്തീർന്നിരിക്കുന്ന മഹാകവി കുമാരനാശാൻെറ സാഹിത്യം കേരളഭാഷാദേവിയുടെ ഒരു ദിവ്യഹാരംതന്നെയാണെന്നതിന്ന് രണ്ടുപക്ഷമില്ല. ജനനംകൊണ്ട്, സംഗതിവശാൽ താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരനായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും തൻെറ പ്രതിഭാവിലാസംകൊണ്ടും കവനകുശലതകൊണ്ടും സാമാന്യം മുന്നണിയിലെത്തിയ ദിവ്യയോദ്ധാവായ ഈ യശശ്ശരീരിയുടെ ജീവിതകാലം മുഴുവനും കല്ലും കരടും മുള്ളും മുരടും നിറഞ്ഞ ഒരു വനയാത്രതന്നെയായിരുന്നുവെന്നുവേണം പറയുവാൻ. ആശാന്ന് ജാതിയോട് മല്ലിടേണ്ടതായ്വന്നു. ദുരവസ്ഥ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൻെറ ഉരകല്ലാണെന്നുള്ള ചൊല്ല് മഹാകവിയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളവും അർത്ഥഗർഭമാവുന്നുണ്ട്. ആശാനെ ഒരു കവിയാക്കിയത് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജനനത്തിൻെറ പരിതഃസ്ഥിതിതന്നെ. മഹാകവിയുടെ കവനം ഏതെടുത്തുനോക്കിയാലും അതിലൊരു മൂലക്കെവിടെയെങ്കിലും ലോകത്തെ സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയോടെ നിരീക്ഷണം ചെയ്തു ലോകരഹസ്യത്തെ ശരിയാംവണ്ണം ആരാഞ്ഞറിഞ്ഞ ഒരു യതിവര്യൻെറ നിസർഗ്ഗസുന്ദരങ്ങളായ വേദാന്തതത്വങ്ങളെക്കാണാം. ജീവിതരഹസ്യത്തെ ഗവേഷണബുദ്ധ്യാ ചുഴിഞ്ഞറിഞ്ഞ ഒരു യതിശ്രേഷ്ഠനത്രെ നമ്മുടെ മഹാകവി. ആശാൻെറ കവിത സാമാന്യേന ഇപ്രകാരമുള്ള വേദാന്തതത്വങ്ങളാൽ നിബിഡമാണ്. ഈ ഗുണംതന്നേയാണ് സർവ്വദാ ആശാൻെറ കവിതക്കുള്ളത്. പ്രകൃതിസുന്ദരങ്ങളായ എത്ര വേദാന്തതത്വങ്ങളേയും ആദ്ധ്യാത്മികരഹസ്യങ്ങളേയുമാണ് അദ്ദേഹം താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന പദ്യങ്ങളിൽ ആവാഹിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു നോക്കുക.

"കണ്ണേ മടങ്ങുക, കരിഞ്ഞുമലിഞ്ഞുമാശു
മണ്ണാകുമീമലരു, വിസ്മൃതമാകുമിപ്പോൾ
എണ്ണീടുകാർക്കുമിതുതാൻഗതി, സാദ്ധ്യമെന്തു
കണ്ണീരിനാൽ? അവനിവാഴ്‌വു കിനാവുകഷ്ടം!"

(വീണപൂവ്).

മനുഷ്യജീവികളാൽ തീരെ ബീഭത്സമായിക്കരുതപ്പെടുന്നതും തുച്ഛമെന്നു തള്ളപ്പെടുന്നതുമായ ശ്മശാനത്തിൽനിന്നും ഈ ദിവ്യ യോഗിവയ്യൻ ലോകത്തിന്നുപദേശിക്കുന്ന ദിവ്യതത്വം എത്ര ബഹുമാന്യവും മഹത്തരവുമായിരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കുക.

"കഷ്ടം! സ്ഥാനവലിപ്പമോ പ്രഭുതയോ
 സജ്ജാതിയോ വംശമോ
ദൃഷ്ടശ്രീതനുധാടിയോ ചെറുതു-
 മിങ്ങോരില്ലഘോരാനലൻ;
സ്പഷ്ടം മാനുഷഗർവ്വമൊക്കെയിവിടെ
 പ്പുക്കസ്തമിക്കുന്നതി-
ങ്ങിഷ്ടന്മാർ പിരിയുന്നു; ഹാ—ഇവിടമാ-
 ണദ്ധ്യാത്മവിദ്യാലയം."

(പ്രരോദനം)

ഒരു തികഞ്ഞവേദാന്തിയായ മഹാകവി ജീവിതരഹസ്യത്തെ വിളംബരം ചെയ്യുന്നതിപ്രകാരമാണ്.

"ഒരുനിശ്ചയമില്ലയൊന്നിനും
വരുമോരോദശ വന്നപോലെപോം
വിരയുന്നു മനുഷ്യനേതിനോ
തിരിയാ ലോകരഹസ്യമാക്കുമേ."

(ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത.)

"വൃക്ഷമായും ചെടിയായും പരം
പക്ഷിയായും മൃഗമായും
ലക്ഷം ജന്മങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽ
ജന്തു പക്ഷെ മനുഷ്യനായെന്നാം."

ഇവ്വിധമുള്ള ഗാനാമൃതം ജന്മകവിയായ ആശാൻെറ തൂലികത്തുമ്പിൽ നിന്നല്ലാതെ പിന്നെയെവിടെനിന്നാണ് നിർഗ്ഗളിക്കുക? കോപിക്ക് ശാന്തതയേയും കാമിക്ക് പാകതയേയും അവിവേകിക്ക് വിവേകതയേയും ദുഃഖിക്ക് ആശ്വാസത്തേയും സുലഭമായി പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ആശാൻെറ വേദാന്തതത്വങ്ങളുടെ മതിപ്പ് അമൂല്യമല്ലയോ?

കവികൾക്ക് അവശ്യം ആവശ്യമായ ചിത്രീകരണകലാവൈദഗ്ദ്ധ്യവൈശിഷ്ട്യം മഹാകവിയുടെ കവനങ്ങളിൽ സർവ്വപ്രധാനങ്ങളാണ്. ഒരു ചിത്രകാരകൻ തൂലികത്തുമ്പാൽ തൻെറ മനോധർമ്മംപോലെ വിവിധവർണ്ണങ്ങളാൽ ഒരു ചിത്രം സൃഷ്ടിക്കുന്നതു എപ്രകാരമൊ

അതെമാതിരിതന്നെ ബുദ്ധിമാനായ ഒരു കവി തൻെറ മനോമുകുര ത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചുകാണുന്ന ആശയത്തെ മതിയായ മിനുപ്പും മോടിയും ചേർത്തു് കാവ്യരീതിയിലാക്കുന്നു. ഈ ചിത്രീകരണ കല യിൽ ആശാൻ അദ്വിതീയനാണ്.

“ചിന്നിയ പൂങ്കുലകളാം പട്ടുതൊങ്ങൽ ചൂഴുമൊരു
പൊന്നശോകം വിടർത്തിയ കുടതൻ കീഴിൽ,
മസൃണശിലാസത്തിൻ ചരിഞ്ഞപാർശ്വത്തിൽ, പുഷ്പ
വിസ്മരസുരഭിയാമുപധാനത്തിൽ,
മെല്ലെയൊട്ടു ചാഞ്ഞും വക്കിൽ കസവുമിന്നും പൂവാട
തെല്ലുലകോപരിയൊരുവശത്താക്കിയും,
കല്ലോലിവീശുന്ന കണ്ണുപൂരമാൻറം വിടരാത്ത
മുല്ലമാലമിന്നും കുന്തൽ കരിവാർ മുകിൽ
ഒട്ടുകാണുമാറുമതിന്നടിയിൽ നൻമൃഗമദ-
പ്പൊട്ടിയന്ന മുഖചന്ദ്രൻ സ്ഫുരിക്കുമാറും,
ലോലമോഹനമായ് ത്തങ്കപ്പങ്കജത്തെവെല്ലുംവലം
കാലിടത്തു തുടക്കാമ്പിൽ കയററിവെച്ചും,
രാമച്ചവിശറി പനിനീരിൽമുക്കിത്തോഴിയെക്കൊ-
ണ്ടോമൽക്കൈവളകിലുങ്ങെ യൊട്ടുവീശിച്ചും,
കഞ്ജബാണൻ തൻെറ പട്ടം കെട്ടിയ രാജ്ഞിപോലൊരു
മഞ്ജുളാംഗിയിരിക്കുന്നു മതിമോഹിനി.”

(കരുണ.)

എന്നുതുടങ്ങി വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്ന വേശ്യാസ്ത്രീ വള്ളത്തോളിൻെറ മദ ലനമറിയത്തേക്കാട്ടിലും ഉള്ളൂരിൻെറ പിംഗളയെക്കാട്ടിലും എത്രയെ ത്ര ഹൃദയംഗമമായിരിക്കുന്നു! ശ്രീ ബുദ്ധചരിതത്തിൽ ബുദ്ധദേവ ൻെറ കേളീഗൃഹവർണ്ണന കേവലം ഹൃദയാവർജ്ജകം തന്നെ.

ചിത്രീകരണകലയുടെ ഒരു വിഭാഗമായ വർണ്ണനാവിശേഷവും ആശാൻെറ കവിതക്കുള്ള ഒരു വിശിഷ്ടഗുണമാണ്. താഴെ ഉദ്ധരി ക്കപ്പെടുന്ന ചില ഉദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ടുതന്നെ അതിൻെറ വൈ ശിഷ്ട്യം അറിയാവുന്നതാണ്.

വീണ പൂവിനെ അഭിസംബോധനംചെയ്തു് ആശാൻ പറയുന്ന തു നോക്കുക.

“ലാളിച്ചുപെററ ലതയമ്പൊടു ശൈശവത്തിൽ
പാലിച്ചു പല്ലവപുടങ്ങളിൽ വച്ചു നിന്നെ

ആലോലവായു ചെറുതൊട്ടിലുമാട്ടി താരാ-
ട്ടാലാപമാൻമലരെ! ദലമർമ്മരങ്ങൾ"

(വീണപൂവ്.)

കുട്ടിക്കാലത്തെ സ്നേഹത്തെപ്പററി മഹാകവി വർണ്ണിക്കുന്നതിപ്രകാരമാണു.

"ലോലനായ്ത്തരുവിട്ടുകേട്ടൊരാ-
ബാലപാഠമഖിലം മനോഹരം
കാലമായധികമിന്നൊരക്ഷരം
പോലുമായതിൽ മറപ്പതില്ല ഞാൻ
ഭൂരി പൂക്കൾ വഴിയുന്ന പൊയ്കയും
തീരവും വഴികളും തരുക്കളും
ചാരുപുൽത്തറയുമോർത്തിടുന്നതിൻ
ചാരെനാമെഴുത്തുപള്ളിയും."

(നളിനി.)

ചിന്താവിഷ്ടയായ സീതയിൽ, സീതയുടെ കരുണാകർഷകമായ ഇരിപ്പിനെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു് എത്ര ഹൃദയംഗമമായിരിക്കുന്നു.

"രവിപോയി മറഞ്ഞതും സ്വയം
ഭുവനം ചന്ദ്രികയാൽ നിറഞ്ഞതും
അവനീശ്വരിയോർത്തതില്ല പോ-
ന്നാവിടെത്താൻ തനിയെയിരിപ്പതും."

(ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത)

ഇനിയും ഉദാഹരണങ്ങൾ വളരെ ഉണ്ടു്. സ്ഥലദൌർല്ലഭ്യത്താൽ അവയെ വായനക്കാർക്ക് ഊഹ്യമായി വിടുകയാണ് ഞാൻ ചെയ്യുന്നത്.

മഹാകവിയുടെ സദാചാരവാക്യങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് പിന്നെപ്പറയാനുള്ള ത്. ആശാൻ ലോകത്തിൻെറ മർമ്മം അറിഞ്ഞ ഒരു വേദാന്തിയായിരുന്നു.

"ഏകകാര്യമഥവാ ബഹുത്വമാം
ഏകഹേതു ബഹുകാര്യകാരിയാം."
"പാരമിഷ്ടജനരൂപമോരുവാൻ
നാരിമാർക്കു നയനം സുസൂക്ഷ്മമാം."

എന്നുതുടങ്ങിയ സദാചാരവാക്യങ്ങൾ ലോകത്തെ ശരിയായി നിരീക്ഷണം ചെയ്തവർക്കേ അറിയുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ.

കേരളത്തിൽ ജാതിപ്പിശാചിൻെറ നൎത്തനത്തെ പരുഷമായി പ്പഴിച്ച ഒരു യോഗിയായിരുന്ന ആശാൻ. തൻെറ ജീവിതത്തിൽ ആശാൻ അധികഭാഗവും ചിലവഴിച്ചതു ജാതിയോടു മല്ലിട്ടിട്ടായിരുന്നു. ജാതിമത്സരത്തിൻെറ ഗൎഹണീയതയെപ്പററിയും സവൎണ്ണരുടേയും വൈദികധൎമ്മത്തിൻേറയും കഠോരകൃത്യങ്ങളെപ്പററിയും അവർ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന 'ക്രൂത്തു'കളെപ്പററിയും അദ്ദേഹം സൎവ്വദാ അപലപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ജാതിമാത്സൎയ്യത്താൽ ഉടഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ഹിന്ദുസമുദായത്തിന്ന് ഒരു ഉണർവ്വ് നല്കുവാനത്രെ മഹാകവി 'ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി'യും 'ദുരവസ്ഥ'യും എഴുതിയത്. സൎവ്വസമുദായസാഹോദൎയ്യത്തെ ലക്ഷ്യീകരിച്ചാണ് ഈ രണ്ടു ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടേയും പ്രവൃത്തി. ജാതിമാത്സൎയ്യത്തിൻെറ ഫലമായി ഭാരതത്തിന്നു സംഭവിച്ചിരിക്കുന്ന അതീവമായ കഷ്ടസ്ഥിതിയെപ്പററി ആശാൻ പറയുന്നതു നോക്കുക.

"എത്ര പെരുമാക്കൾ ശങ്കരാചാൎയ്യന്മാർ
എത്രയോ തുഞ്ചന്മാർ കുഞ്ചന്മാരും
ക്രൂരയാം ജാതിയാൽ നൂനമലസിപ്പോയി
ഭാരതമാതാവെ നിൻ വയററിൽ."

(ദുരവസ്ഥ.)

നാം ഏവരും ഏകമാണെന്നും അതിനാൽ ഏകോദരസഹോദരഭാവത്തോടെയിരിക്കേണമെന്നും അദ്ദേഹം വീണ്ടും വീണ്ടും നമുക്കുപദേശിക്കുന്നുണ്ട്. "ഒന്നല്ലീ നാമിഹസഹോദരരല്ലീ പൂവെ" എന്നു അദ്ദേഹം വീണപൂവിനോടു ചെയ്യുന്ന ചോദ്യം എത്ര മൎമ്മസ്പൃക്കായിരിക്കുന്നു!

ഈ സന്ദൎഭത്തിൽ ആശാൻെറ സ്നേഹത്തെപ്പററി രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ആശാൻ ജന്മനാ പരമദയാലുവായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്നേഹം അഭൌമവും അലൌകികവും ദിവ്യവുമാണ്. പാശ്ചാത്യകവിയായ ഷെല്ലിയും ആശാനും തമ്മിൽ ഈ സംഗതിയിൽ അധികം സാമ്യമുണ്ട്. ലോകത്തിൽ കാണുന്ന ഏതൊരു ജീവിയേയും ആശാൻ ഹാൎദ്ദമായി സ്നേഹിച്ചിരുന്നുവെന്നു തീൎച്ചയാണ്. 'ബുദ്ധചരിത'ത്തിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നതിപ്രകാരമാണ്.

"വിട്ടുത്തിടും പ്രാണനെ പ്രത്യൎപ്പിക്കുവാൻതന്നൊ
മിട്ടുക്കു നമുക്കില്ല, കൊലചെയ്യരുതാരും".

അദ്ദേഹം സ്നേഹത്തെപ്പററി പ്രസംഗിക്കുന്നതു നോക്കുക.

"സ്നേഹത്തിൽനിന്നുദിക്കുന്നു—ലോകം
സ്നേഹത്താൽ വൃദ്ധിതേടുന്നു.
സ്നേഹംതാൻ ശക്തി ജഗത്തിൽ
സ്വയം സ്നേഹംതാനാനന്ദമാക്കും
സ്നേഹംതാൻ ജീവിതം ശ്രീമൻ—സ്നേഹ-
വ്യാഹതിതന്നെ മരണം.
സ്നേഹം നരകത്തിൻ ദ്വീപിൽ—സ്വർഗ്ഗ-
ഗേഹം പണിയും പടുത്വം".

(ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി).

ആശാൻെറ ശൈലിയെപ്പററിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ അതു സരളവും മൃദുലവും പണ്ഡിതന്മാക്കും പാമരന്മാക്കും ഒരുപോലെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സൌകര്യമുള്ളതുമാകുന്നു. അഗാധമായ ആശയദാർഢ്യവും അംഗസൌഷ്ഠവും നിറഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തിൻെറ നിരവധി കവനതല്ലജങ്ങൾ ഇപ്രകാരം സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ്ത്തീൎന്നത് അവയുടെ വിശിഷ്ടഗുണംകൊണ്ടുതന്നെയാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല.

മഹാകവിയുടെ പ്രധാന കവനങ്ങളെപ്പററി ചെറുതായൊരു നിരൂപണം ആവശ്യമാണ്. ആശാൻെറ കവനങ്ങളിൽ സ്മരണീയമായവ 'നളിനി'യും 'വീണപൂവ്'മാണ്. "പരിശുദ്ധമായ അനുരാഗത്തിൻെറ അല്ലെങ്കിൽ കലൎപ്പില്ലാത്ത ശൃംഗാരരസത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി ഗ്രഹിക്കുവാൻ"വേണ്ടിയാണ് 'നളിനി' എഴുതപ്പെട്ടത്. വീണപൂവിനെ ആശാൻ കണ്ടതു് പാലക്കാട്ടുവെച്ചായിരുന്നു. ആസ്വാദ്യമായ ഒരു ജീവിതമാണ് ലീലയിൽ ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. 'നളിനി'യേയും 'ലീലയേയും' പററി മഹാകവിതന്നെ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: "'നളിനി' ഒരു താമരപ്പൂവാണെന്നും 'ലീല' ഒരു ചമ്പകപ്പൂവാണെന്നും വിചാരിക്കുക. രണ്ടും പുഷ്പങ്ങളാണ്. രണ്ടിനേയും സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ സ്രഷ്ടാവ് തൻെറ കല്പനാശക്തിയേയും ശില്പസാമൎത്ഥ്യത്തേയും ഒന്നുപോലെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടും ഉണ്ട്. എങ്കിലും ഒന്ന് ശാന്തമായ സുഗന്ധവും ഉദാരമായ ശോഭയുമുള്ള താമരപ്പൂവ്; മറേറതു് പ്രകടമായ സൌരഭ്യവും ഉജ്ജ്വലമായ കാന്തിയുമുള്ള ചമ്പകപ്പൂവ്. വ്യത്യാസത്തിന്നു കാരണം സ്രഷ്ടാവിൻെറ സങ്കല്പഭേദം മാത്രമായിരിക്കും. അതു് ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതുമാണ്".

'ബുദ്ധചരിതം' ഒരു ചരിത്രകാവ്യമാണ്. "അഖിലജന്തുക്കൾക്കും നിർവ്വാണമേകാൻ തൻെറ നിഖിലസുഖങ്ങളും വെടിഞ്ഞു" കയ്യിൽ ഭിക്ഷാപാത്രവുമായി പുറപ്പെട്ട ചെന്ന് മോക്ഷമാർഗ്ഗം ആരാഞ്ഞറിഞ്ഞു് ലോകത്തിന്നുപദേശിച്ച പരമ കാരുണ്ണികനും ദീന ദയാലുവും അഹിംസാമൂർത്തിയുമായ ശ്രീ ബുദ്ധദേവൻെറ ചരിത്രം ആശാനെപ്പോലെയുള്ള മഹാകവികൾതന്നെയാണ് പാടേണ്ടതു്. ആശാൻ 'ബുദ്ധചരിതം' നിർമ്മിച്ചതു് "Light of Asia" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടത്തിട്ടാണ്. 'ബുദ്ധചരിതം', "Light of Asia" യുടെ ഒരു ഭാഷാന്തരംതന്നെയാണെന്നു പറയാം.

ഭാഷാവിലാപകാവ്യങ്ങളുടെ (Elegies) മാർഗ്ഗദർശിയായിത്തീർന്നത് ആശാൻെറ 'പ്രരോദന'മെന്ന ഖണ്ഡകൃതിയാണ്. 'രാജരാജ'വിയോഗത്തെസ്സംബന്ധിച്ച പ്രരോദനമാണ് ഈ കൃതിയുടെ വിഷയം. "തത്വജ്ഞാനവിഷയമായി കുറെ അധികമുണ്ട്................ ആശാൻെറ കൃതികൾക്കു സഹജമായുള്ള ആശയവിശുദ്ധി ഈ കൃതിയിലും സവിശേഷം പ്രകാശിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്". 'ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത' എന്ന ഖണ്ഡകൃതി ഇംഗ്ലീഷിൽ "Lyric" എന്ന ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിൽപ്പെട്ടതാണ്. പ്രസ്തുത കാവ്യത്തിൽ ആശാൻ കാണിച്ചിട്ടുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം അത്യാശ്ചര്യകരമാണ്. വാത്മീകിയുടെ സീതയിൽനിന്നും തീരെ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സീതയെയാണ് ആശാൻ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിൽനിന്നും ആശാൻെറ തന്മയത്വവും സ്വാതന്ത്ര്യതാബോധവും വെളിവാകുന്നുണ്ട്. "ബാലരാമായണം" എന്ന കൃതി ആശാൻ ബാലന്മാർക്കു പ്രത്യേകമായി രചിച്ചതാണ്. അതിൽ ആശാൻെറ ഭാഷ വളരെ ലളിതമായിരിക്കുന്നുണ്ട്.

ആശാൻെറ ചെറുകവനങ്ങളുടെ ഒരു ശേഖരമാണ് 'പുഷ്പവാടി'. "ആശാൻെറ പുഷ്പവാടി സർവ്വത്ര രമണീയം" എന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധ കവിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽനിന്നുതന്നെ ഈ പദ്യശകലശേഖരത്തിൻെറ മതിപ്പ് എത്രത്തോളമുണ്ടെന്ന് നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. 'ദുരവസ്ഥ'യും 'ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി'യും ജാതിയുടെ അനാശാസ്യതയെ ആക്ഷേപിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടവയാണെന്നു മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞല്ലോ. "ഇവ രണ്ടും ഒരു ഞെട്ടിൽ പൂത്ത രണ്ടു പുഷ്പങ്ങളെന്നു പറയാം". 'കരുണ' ഉത്തരമധുരയിലെ വാസവദത്ത എന്ന വേശ്യാസ്ത്രീയുടെ കഥയാണ്. വേശ്യാസ്ത്രീയുടെ കഥ പറയുന്ന കവി, അതേസ

മയത്തുതന്നെ നമുക്കു 'ശരീരസൌന്ദര്യം' വിശ്വസനീയമല്ലെന്നു" ഉപദേശിച്ചുതരുന്നതുമുണ്ട്. "മണിമാല", "വനമാല", "സൌന്ദര്യലഹരി" ഇവയെപ്പററിയാണ് പിന്നെപ്പറയേണ്ടതു്. "മണിമാല"യും "വനമാല"യും ഏകദേശം 'പുഷ്പവാടി'യുടെ രീതിയിൽ പദ്യശകലങ്ങളുടെ സമൂഹങ്ങളാണ്. "സൌന്ദര്യലഹരി" ശങ്കരാചാര്യരുടെ 'സൌന്ദര്യലഹരി'യുടെ ഭംഗിയേറിയ ഒരു ഭാഷാന്തരമാകുന്നു.

അമാനുഷികനും ആദ്ധ്യാത്മികചിന്തകനുമായ ഈ മഹാകവി പ്രായം വളരെ ചെല്ലുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ ദിവംഗതനായതു് കേരളീയക്കാകമാനം നികത്താവതല്ലാത്തതായ ഒരു നഷ്ടമാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. അദ്ദേഹം കുറെക്കാലംകൂടി ജീവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇതിലധികം വിശിഷ്ടങ്ങളും തേജോമയങ്ങളുമായ കവനതല്ലജങ്ങളാൽ കേരളഭാഷാദേവിക്കു പുഷ്ടിനല്കുമായിരുന്നു. "ഉണ്ണികളൂഴിയിൽ നീണ്ടുവാഴാ" എന്ന ആപ്തവാക്യം ആശാനെസ്സംബന്ധിച്ച് വളരെ സാരവത്തായിരിക്കുന്നുണ്ട്. ആശാൻെറ രീതി ഒന്നു വേറെതന്നേയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവനകുശലതയും പ്രതിഭാവിലാസവും അദ്വിതീയമായിരുന്നു. യശശ്ശരീരിയായ ആ ദിവ്യാത്മാവിൻെറ ആത്മാവ് സായൂജ്യം പ്രാപിച്ചുവെങ്കിലും കേരളഭാഷാസാഹിത്യത്തെ സദാപി കാത്തുകൊണ്ടേയിരിക്കും. ആ പുണ്യപുരുഷൻെറ പുണ്യാത്മാവിന് മംഗളം ഭവിക്കട്ടെ.

V. Raghavankutty Menon,
Senior B. A.

॥ पाण्ड्यनगरम् ॥

(मया विरचितस्य "इन्द्रद्युम्नचरित"नाम्नश्चम्पूकाव्यस्यादिम-
सर्गेऽन्तर्गतेयं वर्णना।)

आसीत् पुरा निस्तुलवित्तपुष्ट्या
विनिर्जितश्रीदपुरीप्रभावम्।
शशांकसङ्काशयशः प्रदीप्तं
भूसण्डनं पाण्ड्यपुरं विशालम् ॥ १

औवाग्निकल्पोज्वलहेमवप्रै-
स्तरंगसङ्घोपमसैन्यवृन्दैः।
सीमाविहीनैश्च सुरत्नजालै-
र्येनाम्बुधिः संततमन्वकारि ॥ २

* सच्चक्रमुक्तं घनकान्तिपूर्णं
कृतास्पदं पद्मजया च देव्या।
संप्राप्यमत्यूर्जितपुण्यऋद्धि-
र्ललास यत् रूपमिवाच्युतस्य ॥ ३

$ दुर्गाढ्यमाविष्कृतभूतिपूरं
विराजितं देहमिवापि शंभोः।
यदन्वहं भीतिकरैर्द्विजिह्वै-
र्विहीनमासीच्च तथा जलौघैः ॥ ४

---

* सच्चक्रयुक्तं = सज्जनसमूहेन युक्तं; सुदर्शनेन सहितमित्यपि। घनकान्ति-
पूर्णं = तुंगशोभाभरितं; मेघश्यामळमित्यपि ॥ $ दुर्गाढ्यं = दुर्गेणाढ्यं;
दुर्गया आढ्यमित्यपि। भूतिः = संपत्; भस्म इत्यपि।

आमज्जनेनोन्नतशृंगकीर्ण-
मृगाङ्कबिम्बोद्गतदुग्धपूरे ।
धौता विभान्ति स्म मनोज्ञ सौधा
यत्रामितप्रीतिविधानदक्षाः ॥ ५

व्याप्याऽवशिष्टां भुवनेषु सर्वे-
ष्वकल्मषश्रीयुतचारुकीर्तिम् ।
सन्मालिका यत्र हि शुभ्रवर्ण-
व्याजात् क्षिपन्तिस्म निजाङ्गकेषु ॥ ६

यस्मिन् समुल्लंघितमेघमार्ग-
सौधाग्र्यसोपानपथेन नित्यम
धन्या नरो हन्त! शरीरिणोऽपि
सुखेन सुत्रासपुरीमगच्छन् ॥ ७

यागाग्निधूमानवलोक्य यत्र
नवीनधाराधरचारुवर्णान् ।
सकौतुकं चंचलपिञ्छभारा
गृहेषु भङ्ग्या ननृतुर्मयूराः ॥ ८

मुक्ताफलानामनुरञ्जनेन
रम्या सुरेन्द्रोपलवेश्मभित्तिः ।
रराज यस्मिन् निबिडैर्निशाया-
मलंकृता तारशतैरिव द्यौः ॥ ९

(यं. गोपालन् कुट्टि मेनान् II Class.)

"भूतिर्भस्मनि सम्पदि" इति केशवस्वामिनः । द्विजिह्वैः=मूर्खैः सर्पैरित्यपि ।
"द्विजिह्वोरगमूर्खयोः" इति नानार्थवर्गे चन्द्रिका जलौघैः=मूढैः; गंगावारि-
प्रवाहैरिति च । "जलो मूढे जलं तोये" इति चन्द्रिका ।